Max Seltmann

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenja
Novo življenje v ljudeh

9. zvezek
Prevod: Sara Pavlič

Kazalo vsebine
1. V zdravilišču pri Markosu

1 V zdravilišču pri Markosu

1 Na poti proti Cesareji Philippi se je pomikala iz Egipta prihajajoča nenavadna karavana; na začetku nekaj kamel, na katerih so jezdili črni neoboroženi možje, nato naloženi vozovi in na koncu jahajoči rimski vojaki.
2 Karavano je vodil mlad, toda nadvse mračen Rimljan, ki je sedel na arabskem žrebcu. Na njegovem obrazu je ležala lahna nejevolja, ker bi bil že davno rad na cilju, vendar zamude ni mogel nadoknaditi. Imel je naročilo, da gre po svojega gospoda in zapovednika, nekega bogatega rimskega trgovca in ga odpelje iz zdravilišča starega Markusa.
3 Sonce je vroče pripekalo, ljudje in živali pa so si želeli okrepčila. Z veseljem je oznanil črncem, da se končno približujejo cilju in pokazal na neko sedaj že vidno veliko posestvo.
4 Tedaj pa sta jim prišla nasproti dva Juda. Radovedno sta ogledovala kamele z njihovimi črnimi jahalci in vprašala Rimljana, če hoče z vsemi temi ljudmi in živalmi k staremu Markusu?
5 Ko je on to potrdil, je eden od templjarjev rekel s porogljivim smehom: »Potem prihajate pa ravno prav, kajti pri njih je vsa vera in njihovo upanje uničeno!«
6 Rimljan je presenečen odgovoril: »Ne razumem vaju in od vaju tudi nočem nič vedeti, kajti svoj cilj poznam, tvoj obraz pa mi govori, da nisi bil z nobenimi dobrimi nameni pri teh prijateljih ljudi! Vendar, pojdita nam s poti, da se mi ne bo potrebno jeziti nad vama!«
7 Oba Juda sta odgovorila z vidno škodoželjno gesto in potem nadaljevala svojo pot. Rimljan je zadržal konja in ostro pogledal proti njima, nato pa z lahnim stiskom konja v stegno nenadoma v galopu odjezdil pred drugimi proti zdravilišču.
8 »A je vse v redu?« je takoj vprašal Markusovega sina, ki mu je zaželel dobrodošlico. »Imel sem občutek, kot da bi bil vaš mir ali vaša posest v nevarnosti!«
9 »Saj je tako, kot praviš!« je odgovoril nagovorjeni, »toda pridi in poglej sam, moj oče je v velikem dnevnem prostoru.«
10 Mladi vodnik je predal svojega konja mimo hitečemu hlapcu in šel k staremu Markusu, ki ga je že opazil in ga je sedaj nadvse prisrčno pozdravil.
11 »Moji ljudje bodo vsak čas tu,« je rekel Rimljan Ursus, »toda, kaj se je tukaj

zgodilo? Srečal sem dva Juda in zdelo se mi je, glede na njune pripombe, da nič dobrega, zato sem tako prihitel.!«
12 »Moj prijatelj in mladi brat,« je odgovoril Markus zaskrbljeno, »da, pred kratkim so mi prinesli sporočilo, da se je v Jeruzalemu zgodilo nekaj neizrekljivega, vendar hočemo še počakati, dokler ne bomo izvedeli kaj bolj natančnega! Seveda pa se po načinu obnašanja obeh judovskih duhovnikov bojim najhujšega; toda nekaj je sigurno: Brez volje našega Gospoda in Mojstra se ni moglo nič zgoditi!« je sam sebe pomiril. »Jaz bom Demetrija obvestil o tvojem prihodu, potem pa bomo skupaj govorili o tem.«
13 Markus in Ursus sta odšla ven, kjer jima je nasproti prišel hlapec in že najavil prihod karavane.
14 Markus je oddal potrebna naročila, da konje in kamele v hlevih dobro preskrbijo, ljudi pa izročijo v varstvo starejšemu sinu.
15 »Pridi in se najprej malo osveži, ter si vzemi hladno kopel,« je rekel Ursusu, »medtem pa te bom najavil pri tvojem gospodu.« Ursus pa, ki je že poznal vse prostore velikega objekta, se je odpravil s kratkim pozdravom.

2

1 Stari Markus je odšel na drugo stran v veliko ležalno dvorano, kjer so počivali številni bolniki. S prijaznim pozdravom je šel mimo njih in nato poklical rimskega veletrgovca Demetrija: »Pravkar je prispel Ursus s svojo karavano, zato sem prišel sam po tebe.«
2 »Moj dragi prijatelj,« mu je odgovoril Demetrij nežno, »ko sem te videl prihajati, sem v sebi čutil, da imaš skrbi! Kajti še nikoli nisem videl takšne sence na tvojem obrazu. Ali se skrbi nanašajo na Ursusa, da si sam prišel k meni ali pa imaš skrivno dušno bolečino?«
3 »Ko bi bila vsaj samo skrb,« mu je odvrnil Markus, »tako bi vedel, kam se moram obrniti, toda nekaj strašnega sem zvedel v tej zadnji uri in to je pretreslo vse moje bistvo! Toda pridi z menoj v veliko dnevno sobo, tja sem naročil Ursusa in tam se bomo o tem pogovorili med seboj.«
4 Rimski trgovec je še vprašal: »Markus, kaj se je zgodilo? Toda ti veš vendar bolje kot jaz, kdo je največji pomočnik pri vsem, kar se zgodi!«
5 »Dragi prijatelj,« je rekel Markus tiše, »potrebno bo, da se bomo o tem skupno posvetovali, kajti tu ne gre za nas, temveč za Jezusa!«
6 Molče sta šla proti hiši; v veliki sobi sta bili zaposleni dve Markusovi hčeri s pripravljanjem kruha za prišleke. Brez besede sta prijatelja sedla, gospodarju pa je

bilo sporočeno, da želi neki prijatelj iz Cezareje z njim govoriti in tako je Demetrij ostal nekaj časa sam.
7 Kmalu je prišel tudi že Ursus. Osvežen in krepak je stal pred svojim poveljnikom, ki mu je zaželel dobrodošlico.
8 Najprej je pogovor tekel glede poslov, dokler ni prišel Markus in z globoko bolečino na obrazu rekel: »Prijatelja! Moja prijatelja! Pravkar sem še enkrat izvedel: Našega Mojstra Jezusa ni več! Že dva duhovnika sta mi na porogljiv način prinesla vest, da naj bi Ga križali! Vendar jima nisem mogel verjeti in sem to sprejel kot nesramno templjarsko laž. Toda sedaj so mi še enkrat sporočili, da je Jezus mrtev!«
9 Ursus je zgrožen planil kvišku in sedaj šele so mu postali jasni posmehljivi pogledi tistih dveh templarjev! Zaklical je: »Nemogoče! – Jezus? – To je lahko samo templjarska laž! Je potem templjarska sprijenost in njihova hudobija res tako velika, da se ne zadržijo niti pred najboljšim človekom? O, moja prijatelja! Nikoli ne bom mogel verjeti, da se neki človek, ki je opremljen z božjimi močmi podredi demonskim silam!«
10 Markus je ganjen rekel: »Želim si, da bi imel prav! Toda najbolj bridko pri tem je, da je potrebno temu skoraj verjeti. To je potem morala biti le njegova sveta volja! Vendar, da bi vse te težke dvome odstranil, hočem poslati sla v Betanijo, tam pri Lazarju bomo zvedeli čisto resnico!«
11 »Potem jaz želim oditi tja.« je zaklical Ursus, »in to že danes, da bomo sigurni o Jezusovi usodi.«
12 Markus ga je potolažil in rekel: »Brat, o Jezusovi usodi smo lahko brez skrbi. Kajti On je ja Gospod! Njegova roka seže dlje kot naše misli! Mi pa smo zelo kratkovidni in tako me je lahko samo moja slabost tako premagala! Jaz bi moral vedeti iz Njegovih besed, da bi mi brez Njegove žrtve ostali neodrešeni! Šele Njegova žrtev odrešenja naj bi nam omogočila neslutene možnosti za svobodno Božje življenje.«
13 Boleče je vzkliknil Ursus: »Toda ti niti ne slutiš, kaj se je s tem razbilo v meni, kajti sedaj mi spet ne bo usojeno, da bi Mojstra videl in govoril z Njim! Moj dobrotljivi gospod in očetovski prijatelj tu, ti bi lahko potrdil, s kakšnim hrepenenjem sem odhitel tu sem, da bi sedaj končno spoznal tistega, ki je mojim prijateljem izkazal takšne neizrekljive dobrote. Sedaj pa naj bo mrtev? Tega ne morem spraviti v soglasje z Njegovim znanjem. Njegovimi božjimi silami! Zato sem prosil za dopust, da bi odšel v Betanijo in nam priskrbel gotovost!«
14 Demetrij je rekel preudarno: »Prijatelja, počakajmo še do jutri! Če se ne bo nadalje nič razjasnilo, potem, moj Ursus, te bom sam prosil, da bi odpotoval v Betanijo, da bomo zvedeli resnico. Sicer pa je danes sabat in bi potovanje povzročilo neprijetnosti, če bi z nekaterimi spremljevalci na konjih pokazal tako malo pozornosti pred

judovskim sabatom.«
15 »Moja prijatelja,« jima je odgovoril Markus, »prepustita meni to skrb. Imam dva sinova, ki poznata pot in tudi vse kar se tiče templja; onadva nam bosta prinesla vse, kar bi radi vedeli. Če pa bi to bila resnica, potem bomo vsi odpotovali v Betanijo, da bi zvedeli, kako se je nekaj takega lahko zgodilo!«
16 »Markus, zakaj ne računaš z Lazarjevo ljubeznijo? » je pripomnil Demetrij. »Ali nisi pomislil, da Lazar svojih bratov ne bo pustil v negotovosti, če se je zgodilo nekaj tako nenavadnega z Gospodom? Zato le počakajmo do jutri!«
17 Ursus je tedaj prosil Markusa za pojasnitev o tistih dveh templjarjih, ki sta bila malo pred njegovim prihodom tukaj. Voljno in rad je Markus odgovoril: »Res imam nekaj prijateljev med templarji, toda pred nekaj dnevi se je spet izvršila izmenjava, ki nam je pripeljala dva tuja duhovnika. Ta dva sta prišla pred dvema urama tu sem, kljub sabatu in zahtevala, da vsi tukaj prisotni Judje zopet vstopijo v skupnost s templjem! Kajti tako, sta rekla, naj bi bilo dokazano, da je bil Nazarenec služabnik Belcebuba. Templjarjem je končno uspelo, da so Ga prijeli in Mu s pomočjo Rimljanov podelili dobro zasluženo plačilo. Zanamci se bodo templjarjem in služabnikom Jehove zahvalili! ¨Stoj, kaj naj to pomeni?¨sem vprašal, ¨vi ste Nazarenca ubili? Vi, ki hočete biti božji služabniki, ste se lotili Maziljenca? Tega vam ne verjamem! Kajti, preden bi lahko prišli do tega, da bi položili roke nanj, bi bili uničeni!¨
18 Toda škodoželjno sta mi odgovorila: ¨Nikakor! Kajti v templju že praznujejo ta dan, ko je Jezus končal na križu, kot dan zmage. Nam pa je v veselje, da sedaj vsem tistim, ki so verovali, da je On Božji Sin, prinesemo to sporočilo. Z vašim Jezusom je sedaj konec, tempelj se je izkazal kot močnejši! Tako pa, kot je sedaj mimo z vašim Nazarencem, tako mora to biti tudi z Njegovim naukom! Zato smo sedaj tukaj in zahtevamo od prisotnih Judov, da respektirajo tempeljsko zapoved!¨ ¨Ne dalje, ¨sem zaklical srdito. ¨Prvič še ni nič dokazanega; in drugič, sem jaz cesarjev podložnik, opremljen z nekaterimi pravicami. Če bosta še enkrat poskušala tukaj v mojem domu ali med mojimi bolniki in gosti zastopati interese templja, vaju bom pustil aretirati in okleniti!¨ Potem nista rekla ničesar več, ampak sta zapustila razjarjena mojo hišo; jaz pa vseeno nisem vedel, če je kaj resnice v njunem govoru.
19 Vendar, lahko se zgodi, kar se hoče, vse, kar sem sprejel od Njega je moja lastnina! Jezus ostaja moj pomočnik in moj Zveličar! In četudi me je ta bolečina stisnila skoraj do tal, vseeno tega dejstva ne morem spremeniti, da se za vse, kar imam in vse kar sem, lahko zahvalim samo Njemu! Vsi, ki so tukaj sprejeli pomoč in rešitev pri svojih boleznih, se morajo zahvaliti samo okoliščinam, da je sam Gospod s

svojo čudežno močjo priklical v življenje tole zdravilišče. Dokler bom še lahko govoril, bom glasno pričal, da je On naš rešitelj, naša pomoč v vsaki stiski! Kjer mi v našem človeškem ne znamo več svetovati, nam pomaga Gospod na čudoviti način. Zatorej, če On živi ali ne – dokler bom tukaj živel, bom skrbel zato, da Njegov Duh ne bo zatonil!«

3

1 Markus je vstal in šel ven in tako sta Rimljana ostala sama. Razočaran je Ursus rekel: »Gospod in brat! S kako velikim upanjem sem potoval tu sem, da bi končno tudi videl Tistega, o katerem je vest prodrla že po celem svetu! In sedaj Ga naj nebi bilo več? - In kaj mi koristi sedaj moje upanje in hrepenenje, če bo ostalo za večno neizpolnjeno. Kajti velika razlika je, če imam oprijemljive dokaze ali pa samo domneve o Jezusu. S tem Njegovim koncem so vsa moja upanja razdejana.«
2 Tolažilno je Demetrij rekel: »Tu stojimo pred veliko uganko. Vse kar vidiš je delo velikega Mojstra Jezusa! Koliko bolnikov je že obiskalo to zdravilišče, da bi našlo ozdravitev in ne vem za nobenega, ki bi odšel od tod neozdravljen, čeprav Mojster osebno ni bil prisoten! V teh mesecih mojega bivanja tu sem spoznal mnoge, ki Gospoda tudi niso videli, toda vera v Njega in vedenje, da je to zdravilišče Njegovo delo, že sama ustvarja ta čudež! Če bi dočakali, da bi se te govorice o Njegovi smrti ponovno potrdile, bo ostala moja vera kljub temu neomajna; On je Gospod in edino On bo ostal moje veliko upanje! Tudi kar danes na Njem še ne morem razumeti, bo nekoč sigurno našlo svojo rešitev!«
3 Ursus je odgovoril zamišljeno: »To vezo lahko dobro razumem od tistih, ki so te blagoslove Njegovega delovanja in ustvarjanja tukaj lahko uživali! Toda jaz sem smel o Njem samo slišati in verujem tudi v Njega, ker v mojem srcu stojijo vrata odprta za Njegov nauk, ki vse znanosti o vzroku življenja tako visoko presega! Ko sem te smel pripeljati tu sem, sem se sprijateljil s starim Markusom; njegove dozorele skušnjave in predvsem njegovo živo sočutje z vsemi bolniki, so ustvarili v meni to posebno nagnjenje do njega in po kratkem času sva postala kot brata. Toda njegovo čudovito pripovedovanje o Jezusu, ki si ga večinoma tudi ti poslušal, je v meni obudilo veliko zahtevo, da Jezusa tudi spoznam! – Vendar dolžnost zahteva poslušnost! Tvoja povelja so me vodila daleč v Egipt in Arabijo, toda zdaj, ko sem končno na cilju svojega upanja, moram zvedeti, da naj bi bil Jezus mrtev? Zakaj me je potem tako silno vleklo tu sem? Res sem še mlad človek, lahko se še marsikaj zgodi, kar mi bo spet prineslo mir in spokoj. Toda to razočaranje je najbolj grenko od vsega, kar me je do sedaj doletelo.«

4 Demetrij ga je poskušal pomiriti, zato je rekel: »Ursus, moj sin! Ti razsojaš te stvari preveč človeško in si s tem pripravljaš nepotrebne bolečine. Jaz na vse to gledam že z drugačnimi očmi, ker je bil Jezus vendar Mojster, ki je znal ustvarjati dela, ki se prenesejo na človeška življenja in tako tudi vedno znova dajejo priložnost, da se govori z Njim! Vendar to ni tisto, kar Ga tako silno presega, temveč Njegove besede, Njegov nauk o večnih resnicah! Te segajo visoko do neba in presegajo vse nam poznane filozofe! Njegove besede so čudeži, ki lahko močno osrečijo srce! In četudi ga jaz osebno ne morem slišati, me vseeno napolnijo že pripovedovanja o Njem z blaženo srečo. Skoraj ni minil teden, da nebi zvedeli nekaj novega o Njem in vsi so se počutili srečne, če se je o Njem govorilo! In verjamem, če bi zopet kdo prišel in pripovedoval o Njem, bi me to tudi še danes čudovito razveselilo.«
5 Po razmisleku je Ursus rekel: »Toda, zakaj jaz ne postanem srečen in zadovoljen, če slišim nekaj o tem Zdravilcu, temveč je moje hrepenenje vedno bolj zahtevno, da Njega vsaj enkrat vidim in govorim z Njim?«
6 »O tem bova morala vprašati Markosa!« je rekel Demetrij. »Zdi se mi, da smo zopet dobili nove goste, kajti na dvorišče je tako zelo živahno.«
7 Ursus je pogledal skozi okno na dvorišče in videl, kako sta dve ženi in dva moža izstopila iz voza in Markusov sin jim je pomagal, ker so bili bolniki.
8 »Prihaja tukaj sem v to zdravilišče tako veliko bolnikov?« je vprašal Ursus svojega gospoda, on pa je odgovoril: »Da, Ursus, zelo veliko! In sedaj šele vem, koliko gorja je na svetu. Naši posli nam ne dopuščajo nobenega časa, da bi pogledali okrog po naših soljudeh. Toda tile sedanji meseci so mi pokazali, kakšni ne smemo biti! To zdravilišče je veliki blagoslov za ljudi! Da, to je dvojna sreča; sreča za telo in sreča za dušo, ker nihče ne gre od tod, ki nebi vzel s seboj prepričanje, da je vse to Jezusovo delo! Zato v teh dneh res odpri svoje oči in ušesa, toda še bolj svoje srce! Potem bo tisto, kar danes smatraš za nesrečo, postala za tebe prava sreča.«
9 Stari Markus se je prepričal, da je karavana njegovega gosta Demetrija dobro preskrbljena; nato pa so prišli že tudi novi gostje, poleg tega še na sabat, torej niso bili Judje. Markus je prisrčno pozdravil tujce v imenu Jezusa, Gospoda! Ti so se mu med solzami zahvalili in eden je rekel: »Markus! Ti zvesti prijatelj velikega Jezusa, ki ga na žalost še ne poznamo, toda priznavamo Ga! To je naša potreba, da smo prišli v tvoje zdravilišče, kajti hude bolečine v naših udih so nas oropale za marsikatero veselo uro. Zvedeli smo od naših prijateljev, da je z Jezusovo čudovito močjo tukaj nastal izvir, ki vsem bolnikom in slabotnim prinaša pomoč in zdravje.«
10 Prijazno je Markus odgovoril: »Če imate pravo vero in zaupanje v resničnega pravega Boga, potem vam bo pomagano! Toda najprej moramo poskrbeti, da boste

dobro preskrbljeni, kajti v hiši je veliko vaših. Sedaj pa bi še rad zvedel, kdo ste in od kod prihajate.«
11 Tedaj je eden odgovoril: »Midva sva prijatelja. Tukaj je Gregor s svojo ženo, jaz pa sem Filip, tudi s svojo ženo. Prihajamo iz Damaska in sva poslovneža in trgovca.«
12 »Bodite prisrčno dobrodošli v moji hiši« je rekel Markus, »in počutite se kot doma!«

4

1 Po tem je šel Markus zopet nazaj k svojima rimskima prijateljema! »Pravkar je spet prišlo nekaj tujcev iz Damaska, ki so tudi trgovci, kot ti, moj brat Demetrij. V teh dneh, ko boš še tukaj, jih priporočam posebno tvoji ljubezni in negi; kajti ti veš, da zaradi sporočila o Mojstru še nisem prišel do notranjega miru. Ko bi bil vsaj enkrat prepričan! Želim si iti v mesto; mogoče bom zvedel tam kaj več o teh dogodkih.«
2 Demetrij je rekel: »Potem grem zraven! Kajti Ursus se mora še to in ono pogovoriti s svojimi ljudmi in pred sončnim zahodom bova sigurno že nazaj.«
3 Potem sta oba odšla v mesto, k nekemu prijatelju duhovniku; vendar sta zvedela, da je bil poklican v Jeruzalem, ker je Jezus iz Nazareta od templja obsojen na smrt. Molče sta šla naprej k drugemu prijatelju. Toda tudi on ni nič natančnega vedel. Tako sta bila kar kmalu na poti nazaj in Demetrij je vprašal: »Brat, bi bilo prav, če bi si naložila trud in odšla proti Cezareji? Ali nam Jezus nebi mogel dati kakšnega znamenja, da bi iz tega lahko pregledala resnico? Tako mi je, kot bi ravnala kakor dva neverneža.«
4 S premislekom je Markus odgovoril: »Lahko bi imel prav, toda kaj vse delamo, da bi zvedeli resnico! Gospod nam je sicer obljubil, da nas ne bo nikoli pustil v negotovosti, četudi ne bo navzoč! Nasprotno, samo še bolj zavestni in sigurni naj bi postali zaradi tega. Kajti Duh Njegove ljubezni bo napolnil naše misli od zgoraj!«
5 Živahno se je Demetrij strinjal s tem: »Vidiš, brat Markus, sedaj si povedal tisto pravo! Duh Njegove ljubezni nas bo napolnil z jasnostjo in s to jasnostjo bomo lahko šele premagali, kar Božjemu v nas še preprečuje. Meni se zdi, kot bi te bilo strah za Gospoda, čeprav tvoje besede zvenijo drugače; toda potrudi se še enkrat svojo človeško slabost premagati z Njegovo močjo in jasnostjo! Potem boš z vsem, kar se ti bo zgodilo, sprejel mir in boš tudi svojim gostom in negovalcem zopet pravi hišni oče. Glej, Jezusov nauk je bil zame kot sporočilo iz nebes! In upanje na svobodno, veselo in večno bivanje mi ne dopusti, da bi mislil še kaj nizkotnega ali samoljubnega!
6 In tako moram priznati; skozi Jezusa sem jaz svoje življenje spoznal v čisto

drugačni luči! Glej, kdor iz sebe ven lahko razvije takšno modrost in s Svojo močno voljo postavi pred nas tako čudovita dela, za tega se ne bojim, četudi hoče iti v smrt. Vsekakor vsaka ločitev boli! Toda, ali Njegov duh ne more Njegovih zopet dvigniti? Če mi v verujemo Vanj, verujemo tudi v Njegova sporočila o večnem življenju! – In to življenje stoji vendar nad vso smrt. To Njegovo življenje naj bi uničilo smrt!«
7 Markus je debelo pogledal svojega prijatelja in po premisleku rekel začudeno: »Najprej si delamo veliko truda, da bi vam, tujcem, prikazali pravo dojemanje Boga! Sedaj pa ste vi več kot prijatelji in bratje; postali boste pravi duhovniki za nas! Tvoje besede mi dobro denejo! Nikoli ne smemo pozabiti, kaj je Gospod storil z nami!«
8 Demetrij pa mu je odvrnil: »Dragi Markus! Vedno govorite o tem, kaj je Gospod storil nam! Zelo važno zame pa je tudi, kaj naj jaz zdaj naredim? Če je Jezus odšel prostovoljno iz tega sveta, potem se nebi smeli počutiti tako potlačene, da bi ostali nedejavni pri tem. Slaba zahvala bi Mu bila, če bi Njegovi privrženci samo žalovali in prepustili sovražnikom polje Njegovega nauka! Mi moramo stopati po Njegovih stopinjah in vsem ljudem, ki iščejo resnico, pomagati, da se naučijo spoznati tudi Jezusa in Njegov nauk «
9 »Moj brat Demetrij, prav si govoril!« je odgovoril Markus. »Tvoje besede so dale moji duši ravnotežje in pogum pričati o Njem! Toda pomisli! Sedaj sem nenadoma prepričan o tem, da je Njegova smrt resničnost! Sedaj šele razumem Njegove prejšnje namige o tem, kako pa bodo to sprejeli naši hišni prebivalci in vsi bolniki? Ko bi vsaj vedel, ali naj o tem še molčim?«
10 Demetrij je odvrnil: »Brat, brat! Četudi je Jezus umrl, ostaja zame še vedno isti! Kajti Njegova dela in Njegov Duh živijo naprej! Kako pogosto si poveličeval Njegovo ljubezen in Njegovo usmiljenje, tako, da je velika želja v nas postala živa: O, ko bi Gospod prišel tudi k nam! Če bi se morali tukaj zaradi česar koli pritožiti, bi bilo samo to, da ga nismo videli in z Njim govorili! Toda tudi o tem bomo prišli vsi na čisto, saj nam je Njegova ljubezen in usmiljenje zopet povrnilo zdravje, s tem, ko je ta zdravilni vrelec priklical v bivanje! Več od Njega ne potrebujemo kot vedenje: Tukaj si je Gospod in Mojster Jezus ustvaril spomenik, ki ga niti Njegovi sovražniki, niti Njegova smrt ne bodo mogli uničiti! Zato, ljubi Markus, dokaži tudi ti vsem, da je tvoja vera v Jezusa in tvoja ljubezen do Njega ostala ista. Toliko sem se tudi jaz že naučil in v sebi občutil, da to pomeni posebno srečo biti oživljen z Njegovim Duhom! Skozi to občutim čisto novo življenje v sebi, kar mi je bilo do sedaj še neznano.«
11 »Moj ljubi prijatelj in brat!« je odgovoril Markus, »kako dobro je, da si z menoj in da lahko moje slabosti krepiš! Sedaj že čutim kako se hoče neko novo veselje prebuditi v meni in mi daje duševno moč, služiti svojim bratom! Da, spet čutim trdna

tla pod nogami in se ničesar več ne bojim.«
12 Demetrij je resno odgovoril: »Tako hočeva združeno, dokler sem še tukaj, stati drug drugemu ob strani! Kajti bojim se, da boš moral prestati še težko stanje. Templarji ne bodo pustili nič nepreizkušenega, da bi vero v našega Jezusa v nas pretresli!«
13 Molče sta nadaljevala kratko pot nazaj in kmalu prišla domov.

5

1 Z napetostjo je Ursus pričakoval prijatelja, toda ko ni videl nič žalostnega in bolečega na njunih obrazih, je takoj vprašal po tem, kaj sta zvedela.
2 Demetrij je odgovoril nekoliko izogibajoče: »Nič, moj sin, nisva zvedela, kar bi nama lahko najino vero ali najino zaupanje v Jezusa pretreslo! V Cesareji so sicer prav tako nevedni kot smo bili mi, midva pa sedaj veva, da Mojster živi, ker takšen Duh ne more umreti!« - Nejeverno je gledal mladi Rimljan svojega gospoda, kajti te besede so se mu zdele popolnoma nerazumljive. Demetrij je govoril dalje: »Ti si presenečen nad mojimi besedami, pa vendar te prihajajo iz mojega srca, ki je polno zaupanja. Vendar nočeva prehiteti našega hišnega gospodarja, on bo za vse našel prave besede.«
3 Tudi Markusova sinova sta pričakovala svojega očeta, ker je prišel čas za skupni obed v veliki jedilnici.
4 Z veselimi srci so se gostje pozdravili med seboj, tisti štirje na novo prispeli gostje pa so bili seznanjeni z drugimi. Markus je prosil Demetrija, naj se še posebno zavzame za oba trgovca. Po kratki molitvi so prišli z obedom; Demetrij se je pogovarjal s Filipom in Gregorjem o poslovnih zadevah, dokler iz sredine mize ni prišla beseda Jezus. In kot bi to ime razvilo neko skrivnostno privlačno silo, so vsi pogledali na govornika, častivrednega starca Jeremija, in ko je ta videl, da so vse oči uprte vanj, je govoril dalje:
5 »Da, o Jezusu, Mojstru teče beseda! On je v svoji veliki ljubezni ustvaril tole hišo upanja za vse bolne. V upanju na ozdravitev sem tudi jaz prišel tu sem, ker prej nisem imel poguma, da bi se obrnil direktno na Njega. Njemu edinemu gre zahvala! Jaz sem sedaj ozdravel, da bom lahko kmalu nadomestil, kar sem do sedaj zamudil. Moja prva pot, kakor hitro se bom poslovil od tu bo, da obiščem tega velikega mojstra in Zveličarja in Mu izrečem svojo zahvalo.«
6 »Moj prijatelj in brat Jeremija,« je odgovoril Markus, »če se hočeš z vso resnostjo zahvaliti dobremu Zveličarju, se ti ni potrebno truditi in Ga iskati, temveč lahko vsak človek dobi z Njim povezavo v najglobljem delu svojega srca, po tihi poti, na katero nas je Jezus tako pogosto opozarjal. Zato nam je govoril naš Mojster te predirljive

besede: Zahvaljujte se v in z vašim srcem! Če pa mi hočete izkazati ljubezen, imejte vselej okrog sebe brate in uboge, ki so vaše ljubezni zelo potrebni!« -
7 »Ljubi prijatelji in domačini!« je nato Markus ganjeno nadaljeval, »čutim se dolžnega, da vam sedaj sporočim, čeprav s težkim srcem, da naš dobri Zveličar Jezus ne biva več med nami kot človek! Z nasilno smrtjo naj bi Ga nam iztrgali.« Nato je še dodal: »Gospod sam ve za vse stvari! On bo našel sredstvo in pot, da nam bo še dalje pojasnjeval, da ne bo dvom, strah in preplah pretresal naše vere v Njega.«
8 Kot otrpli so vsi navzoči gledali molče v Markusa, dokler posamezniki niso prosili za razlago, kako se je to lahko zgodilo? –
9 Markus pa je rekel: »Bratje - bratje, poslušajte me! Tudi mi še nismo dobili natančnega obvestila! Dva templarja sta mi danes prinesla komaj verjetno sporočilo, toda namenoma samo zato, da bi naša srca oropala miru! In zato najprej tega nisem mogel sprejeti za resnico! Ko pa sem iskal v svojem srcu, sem našel, da je le mogoče, da je to resnica! Kajti nekoč mi je Mojster govoril težko razumljive besede: ¨Da bo mera polna, bom moral pretrpeti še najzlobnejše, drugače človeštvo ne bo moglo biti rešeno!¨ O prijatelji, tako nerazumljiv, kot se mi je najprej zdel ta dogodek, vseeno slutim, da tiči za tem Gospodova volja, kateri se je Mojster vedno rad uklonil! Zato, ljubi bratje, uklonimo se tudi mi v ponižnosti tej vzvišeni Božji volji in Njegov mir se bo zopet naselil v naša srca.«
10 Vsi so bili najgloblje pretreseni in tihi. Tedaj pa je Demetrij začutil, da ga je spreletelo nekaj svetega, kot bi zasijala luč in ustvarila v njem popolno jasnost! Sijoč in poln življenja je nato zaklical: »Moji prijatelji, sedaj čutim v sebi, da se bo ves naš strah spremenil v veselje! Kajti poglejte: za Jezusovo silno delovanje pri nas bolnikih je bilo vendar vseeno, če je bil on prisoten ali ne! In prav tako bo to tudi sedaj za Njega, če je On človek ali pa nič več! Samo za nas je bilo to pomembno, da je On kot človek bival med nami, da smo Njega lahko videli in slišali z našimi čutili. Ali nam ni prijatelj Markus pripovedoval, da so nekoč bivali angeli v tej hiši v vidni človeški obliki in to po Jezusovi volji!?
11 In tako je On tudi Gospod nad vsemi angeli v nevidnem svetu. Že čutim v sebi nekaj od Njegovega novega življenja, ki ga hoče Gospod podariti nam vsem! Zakaj bi potem še žalovali? Tudi jaz Ga še nisem videl ali govoril z Njim, toda v srcu vseeno čutim, da sem povezan z Njim notranje! Ali ne izkazuje že tole delo, to čudežno delujoče zdravilišče samo o veličini Njegove močne volje in prav tako o Njegovi ljubezni, ki želi pomagati vsem ljudem? Kdo bi lahko iz sebe ven ustvaril, kar je mogoče samo in edino Bogu in ker je celo sam tudi mrtve obujal, mora sigurno stati vzvišeno tudi nad Svojo lastno smrtjo! Moje hrepenenje, da bi Ga videl ni postalo

manjše, temveč večje! In tako že sedaj živim v gotovosti, da Ga bom tudi jaz videl, kot Ga je videl Markus in njegovi!«
12 Dvomljivo je starec Jeremija postavil Demetriju vprašanje: »Dragi prijatelj in prijatelj te Markusove hiše, kaj ti daje pravico do takšnega upanja, da boš tudi ti še Jezusa gledal? Si prepričan, da bo On, kot Gospod, prišel nasproti tvojim željam tako, kot si ti to predstavljaš? Meni se je vse upanje razblinilo, ko nekoč nisem bil pozoren na to Zveličarjevo ljubezen in nisem hotel verjeti Njegovim besedam! Šele moje trpljenje me je ozdravilo moje nevere in zato me to dvakrat bolj boli, da Ga ne morem več prosti odpuščanja.«
13 »Ljubi brat«, je odgovoril Markus, »te skrbi si pa delaš po nepotrebnem! Mar misliš, da Jezus, ki ve za vse stvari, ne ve tudi tega, da si ti svojo nevero do Njega obžaloval? Ali res verjameš, da bi ozdravel, če bi ti Gospod vsega življenja tvojo sebičnost še vedno očital? Ozdravljenja ne bo našel samo tisti, ki veruje v čudežno moč tega izvira, temveč vsak, ki veruje v Jezusa kot Gospoda in na moč Njegove velike ljubezni, lahko najde ozdravljenje na vseh krajih! Ljubi bratje in vsi prisotni, kako sem bil jaz notranje zlomljen, ko sta mi templarja prinesla to nadvse žalostno vest in me še posmehljivo trpinčila, da oni vedo, da je bil Jezus naš najzvestejši prijatelj in pomočnik! Glejte zdaj, samo Gospodu se moram zahvaliti, da mi je dal ob stran tega mojega prijatelja Demetrija, čigar besede so me takoj spet dvignile in notranje okrepile. To je bil Jezusov duh in bolečina Njegove ljubezni, ki je postala v srcu ozdravljajoča prepričanost, da On živi, čeprav bi ga bilo mogoče telesno usmrtiti!
14 Sedaj lahko tudi jaz iz svojega najglobljega bistva pričam o Njem in kličem vsem vam: Da, on živi! Kar se vsem duhovom, vsem angelom in ljudem zdi nedoumljivo, to je postalo čudovito dejstvo! Mojster živi in bo večno ostal Gospod nad vsem življenjem in vso zemljo! Poglej, brat Jeremija, nekoč ti je bil nerazumljiv pomen Njegovega govora, sedaj si nemiren nad tem in meniš, da Ga moraš zaradi tega prositi odpuščanja! Jaz pa danes rečem, da imej zaupanje Vanj! Veruj v Njegovo ozdravljajočo ljubezen do vseh zablodelih in si izberi to ljubezen za zgled svojega življenja! Potem bo tudi v tebi zraslo novo življenje in razumevanje, ki hoče izpolniti čisto druge naloge, namreč, da služi Njemu v Njegovem Duhu, ki dviguje brate, ki so zlomljeni in še polni dvomov nad Njegovo smrtjo!«
15 Ursus je pozorno poslušal vsako besedo, nenadoma pa je zaklical proti Markusu: »To se resnično ne more več razumeti, kako ti, ljubi Markus, sedaj govoriš o Njegovi smrti! Saj zveni tako, kot bi bilo to že nekaj samo po sebi umevnega, da je moral umreti On, ki je vam in veliko drugim pomagal! Jaz ti moram res verjeti, da On kljub temu živi! Toda, zakaj je moral končati na križu? To je najbolj žalosten in najbridkejši

način smrti, kakršnega si lahko samo predstavljamo in zločinci se tresejo, če jim je izrečena takšna obsodba. In ta vaš Zveličar in prijatelj je končal na križu? Ne, to je preveč, tega ne morem razumeti! Čez marsikatero bojišče sem šel in marsikateremu nemočnemu ponudil požirek vode, vseeno ali je bil prijatelj ali sovražnik in čeprav me je globoko prizadelo, da se ljudje s svojim orožjem medsebojno pobijajo, sem si vendar tolažeče dejal: V borbi za interese vaše domovine ste pomrli! In v sebi sem hranil upanje na mirnejše čase. Ko pa sem potem spoznal ta čudoviti Jezusov nauk ljubezni in velika dejanja Njegove močne volje, je vzklilo v meni novo upanje na blagoslovljene čase miru! In ljubezen in hrepenenje po tem največjem prijatelju ljudi je raslo vedno bolj mogočno, tako, da sem daleč od Judovske dežele nosil v sebi trdno upanje, da bom Jezusa enkrat videl. Kako sem bil vesel, ko sem po opravljeni dolžnosti odšel zopet nazaj proti Cezareji! Igraje so bile premagane vse nevšečnosti, kajti bližal sem se srečanju z Jezusom! Vendar sem že prvo uro v zaželenem kraju izvedel, da Jezus ne biva več med nami!
16 Oprostite mi mojo razvnemanje, toda moram govoriti, kakor mi je pri srcu! S sporočilom, da je Zveličar mrtev, je tudi moje hrepenenje umrlo! Kajti živemu je veljala moja ljubezen in hrepenenje, mrtvemu pa pripada samo še spomin! Če Njegova dela živijo naprej, ne potešijo moje zahteve po Njem, sedaj lahko samo moji spomini mojih misli na Njega oživijo! Zato prijatelji, oprostite mi, da se ne morem priključiti vašem dojemanju; jaz moram najprej premagati svojo bolečino in svoje grenko razočaranje! Pustite me nekaj ur samega, šele v samoti bom spet našel svoj mir!«
17 Ursus je odšel proti hlevu, zauzdal svojega žrebca in govoril tej živali: »Moj prijatelj in tovariš! Tudi tvoj molk je zame sočutna govorica; kajti razumeva se, tako v veselju, kakor tudi v žalosti. Poslušaj, mojega najboljšega prijatelja ni več! Pridi, premagala bova bolečino in poskušala v tihi naravi zopet najti ravnotežje.«
18 Bilo je, kot da bi pametna žival čutila žalost svojega gospodarja; naslonila je glavo na njegove prsi in tiho zarezgetala. Ursus jo je pobožal z obema rokama in vedel: Moj prijatelj me je razumel. Nato je odprl vrata in odjezdil.
19 V sobi so bili nekoliko presenečeni zaradi ravnanja mladega Rimljana, toda Demetrij je rekel: »Moji ljubi! Pustimo ga, da bo sam opravil s seboj! On je eden od močnejših, ki nikogar drugega ne potrebuje, kot samega sebe! Da živi v njem hrepenenje po Jezusu, ki je tako velikansko, je zato, ker lahko on vsako besedo, ki jo tukaj sliši o Jezusu, tem velikem Mojstru, tako živo potrdi v sebi!
20 On se ni toliko zanimal za Jezusova čudežna dejanja, kot za Njegov nauk. Jezusovo sporočilo o veliki ljubezni do ljudi je bilo za njega svetilnik, nekaj, kar mu je

življenje naredilo tehtno! Tako je v njem rasla velika zahteva, da s tem ustvarjalcem te nove ljubezni – in nauka o ljubezni, stopi v osebni stik! Bodimo obzirni do te njegove bolečine! Mojster bo našel tudi zanj tisto pravo.«
21 Še dolgo so ostali skupaj v živahnih razgovorih.

6

1 Ursus pa je odjezdil ven v noč, vzdolž morja, z bolečo razdvojenostjo v srcu. Mesec je svetil s svojo medlo svetlobo in zvezde so oznanjale svoj obstoj z migljanjem in lesketom. Prišel je do nekega zaliva, kjer so se nekateri ribiči trudili svojo težko mrežo potegniti na suho. Ursus je razjahal in brez besede zgrabil in pomagal bogati ulov spraviti na varno. Ribiči so se zahvalili s preprostimi besedami, toda Ursus je rekel: »Dragi ljudje, to je bila zame potreba, da vam pomagam, kajti videl sem, da vaše moči ne bodo zadostovale.«
2 »Gospod,« je rekel eden, »danes je sabat in mi nismo še nič jedli, samo grižljaj kruha ob sončnem zahodu in požirek vode. Ribe so bile naročene za neko praznično pojedino, zato se nismo smeli obotavljati. S pričetkom noči smo se odpeljali in smo pripeljali domov dober ulov. Jehova je blagoslovil naše delo! Gospod, ali je dovoljeno vprašati, kam v tej temini še nameravate iti? Noč je nevarna za potovanje, ker se zlahka zaide.«
3 Ursus je odvrnil: »Moj prijatelj, nobenega cilja nimam! Noč me je premamila, da sem šel iskati, kar sem podnevi izgubil.« (Op.: Svoje notranje ravnotežje)
4 »Gospod,« je rekel ribič, »napačno predstavo imate. Obrnite se, kajti jutri se bo izgubljeno lažje našlo. Podnevi bo tudi duša bolj vesela, kajti ti, mladi prijatelj, nosiš srčno žalost.«
5 »Moj prijatelj, kako pa si prišel do takšnega govora?« je vprašal Ursus. »Če bi vedel, kaj me stiska, bi ti mogoče prav tako trpel! Kajti tisto, kar sem izgubil se imenuje : Jezus iz Nazareta!«
6 »Gospod, gospod!« je zaklical ribič, »kako pa je to mogoče? Kajti ne samo jaz, temveč vsi, ki so tukaj in prav tako cela moja hiša, poznamo Jezusa iz Nazareta in smo Mu dolžni veliko zahvalo za vsa dobra dela, ki nam jih je izkazal. Jezusa naj bi izgubili? Saj to je nemogoče! Kajti kdor je z Jezusom enkrat prišel v notranji stik in smel zvedeti za vso obilico Njegove posvečene ljubezni, Zveličarja Jezusa ne more več izgubiti! Vsaka misel Nanj te že razveseli! Misel Nanj je, kot bi vsplamtelo novo življenje, ki ogreva in vse malenkosti premaguje! In tega življenja vendar ni mogoče zopet izgubiti. Vedno in vedno moramo misliti na Njega! Izgubiti Njega pomeni, da ne moreš več misliti Nanj!«

7 »Prijatelj,« je rekel Ursus, »pa vendar je tako, kot sem rekel, jaz in tudi vi ste izgubili tistega, ki vam je storil toliko dobrega! Kajti Jezusa ni več!«
8 »Gospod! – Ne dovolite se šaliti z nami,« je zaklical ribič, »to bi bila pa največja nesreča za svet, če Zveličar Jezus nebi več živel! Vendar potrpite par trenutkov, moji bratje me še potrebujejo, potem pa bom zopet tu.«
9 Ursus je gledal, kako so ribiči skupaj zvlečeno mrežo pritrjevali na neki kol, tako, da so ribe ostajale v vodi; čoln pa so potegnili na suho. Nato je prišel stari ribič in rekel: »Gospod, ne daleč od tukaj je moja hiša, vstopite vendar pri nas, kajti tu se govori tudi za nas o najvišjem, o Jezusu! Tvojega konja lahko eden od nas sprejme v varstvo.«
10 »Dobro,« je odgovoril Ursus, »kratek čas še lahko ostanem pri vas! Toda starega Markusa bi lahko pričelo skrbeti, če bi ostal celo noč zunaj njegove hiše.«
11 Po nekaj minutah sta prispela do slabo razsvetljene hiše. Ursus je svojega konja rahlo udaril po vratu in rekel: »Ostani miren in počakaj tu!«
12 Ribič skoraj ni mogel verjeti, da se lahko tudi konju da ukaz, zato je vprašal: »Gospod, ali je žival te besede res razumela? Prvič bi nekaj takšnega doživel.«
13 »Moj prijatelj,« je rekel Ursus, »to med puščavskimi prebivalci ni nobena posebnost, da so živali skoraj bolj pametne, kakor ljudje. Ta žival je darilo nekega arabskega vladarja, kateremu sem lahko izkazal veliko dobrega. On je pameten in moj najboljši tovariš, kajti razume moje veselje, kot tudi moje bolečine. Poskusi to žival odpeljati, pa boš videl, da ti ne bo uspelo.«
14 Nejeverno ga je ribič pogledal, nato pa rekel: »Gospod, bo že tako! Obstajajo tudi pametne ribe, o tem bi se lahko veliko govorilo.«
15 Ribičeva žena je odprla vrata in osuplo pogledala tujega gosta, vendar je ribič rekel: »Žena, pusti naju sama, gospod ima malo časa, vse drugo pa boš izvedela zjutraj!«
16 Potem sta stopila v velik prostor, kjer je dišalo po lesu in ribah, toda Ursus je videl na prvi pogled, da je notri vse čisto in urejeno. Ribič ga je povabil: »Pridite gospod, vzemite si prostor in pripovedujte, kaj vas tako skrbi.«
17 In Ursus je začel pripovedovati, kaj je slišal od Markusa o Jezusu. Stari ribič pa je rekel: »Gospod, še vedno je to samo neko sporočilo, ki je lahko tudi neresnično. Jezus je vendar Gospod in ima zelo močno roko! Skoraj vsak dan slišimo od potujočih, ali pa od tistih, ki so v zdravilišču našli ozdravljenje, pohvalo Njemu! Zato me ne skrbi! On je Gospod in ostaja naš veliki pomočnik v vseh stiskah.«
18 »Dragi prijatelj,« je rekel Ursus, »vi se držite nečesa, kar nič več ne obstaja! V mrtvega vi še verujete?«
19 Ribič pa mu je resno odgovoril: »On Sam nas je učil, da je On življenje in kdor

veruje Vanj, lahko to življenje dobi od Njega! In še naprej je On govoril: ¨Če boste ostali v Mojem duhu, bomo ostali povezani in Moj blagoslov vas bo spremljal pri vsem vašem početju!¨ Gospod, poglej blagoslov današnje noči! On je dokaz, da naš Jezus živi.«
20 »Prijatelj,« je odgovoril Ursus, »tvoje besede so mi prav tako nerazumljive, kot od drugih! Če človek, na katerega sem postavil vse svoje upanje, ne živi več, kaj še lahko upam od njega? Vi trdite, On živi! Templarji pa trdijo, da je On mrtev! In tako stoji trditev proti trditvi! Vse, kar je za vas tudi bil, bi vam z Njegovo smrtjo bilo vendar odvzeto.«
21 Po premisleku je ribič rekel: »Mladi prijatelj, če ti trdiš, da si Jezusa izgubil, to ni pravilno! Kajti, še nikoli nisi nekaj o tem čudovitem Jezusovem življenju v sebi občutil! Mi smo samo preprosti ribiči, toda to eno ti lahko povem: Meni se zdi, da ti Jezusa gledaš kot čisto navadnega človeka, kateremu smo srčno vdani, približno tako, kot neki devici, ki smo si jo izbrali za nevesto.
22 Seveda, nevesta lahko umre, potem si jo izgubil! In njena smrt je bila vzrok za to. Toda Mojster in zveličar Jezus iz Nazareta ni samo človek, temveč tudi Bog, Gospod, ki ima oblast nad vsem nasiljem in vsemi elementi! Mi smo bili priče, ko je On zapovedal viharju in valovom, da se morajo umiriti in zaradi tega poveličujemo Njegovo oblast in veliko gospostvo! Mi vemo, ko so Mu Njegovi sovražniki stregli po življenju, Ga ni bilo strah, temveč je zapovedal viharju in vetrovom, da je morje bilo enako kipečemu kotlu, tako, da je sovražnikova ladja prišla v največjo nevarnost, da je strah Njegove zasledovalce bolje poučil, kdo je On! Da je On Gospod nad življenjem in smrtjo! Zaradi tega mi ne moremo verjeti v Njegovo smrt. Lahko bi bilo, da On nič človeškega več ne potrebuje in bi zato telo odložil, na to pa, mladi gospod, na to bo On samo še čisto Gospostvo! Njegova ljubezen do nas pa bo vendar ostala ista! Kajti z Njegovo smrtjo se nam bo ta ljubezen samo še bolj razodela!«
23 Po premisleku je Ursus rekel: »Vi ste mi uganka, ki jo še ne znam razrešiti: Jezus – Bog? S te strani si jaz Njega še nisem predstavljal.«
24 »Gospod,« je pojasnjeval ribič dalje. »Jezusa si ne moremo predstavljati, ker takšna predstava ne dojame njegovega bistva! Toda občutimo lahko Njegovo prisotnost pogosto zelo natančno! In tako kot jaz sedaj čutim, je vsa moja notranjost napolnjena s svetim življenjem od Njega in v sebi slišim jasno Njegov glas: ¨Imej pravo potrpljenje! Tvoj brat me ljubi odkrito in goreče.¨«
25 »Kaj govoriš?« je vprašal Ursus osuplo. »V sebi slišiš Njegove besede? Greste vi z vašim sanjarjenjem že tako daleč, da vi, če se nekaj zgane v vas, že verjamete, da je to vaš Jezus?«
26 Ribič je rekel dobrohotno: »Gospod, vi ste še tako mladi in prehitro razsojate; mi v

naši starosti smo bolj premišljeni in zato hočem ostati tudi napram tebi bolj potrpežljiv; toda pomisli: Če je Jezus umrl - in enako, kot naši predniki, ostal v grobu, potem bomo tudi mi nekoč preminili brez enega žarka upanja na večno življenje! Če pa je šel Jezus skozi smrt, da je vstopil v večno življenje, potem tudi mi, ki v njega verujemo, ne bomo nekoč ostali v smrti, temveč bomo živeli z Njim v Njegovem kraljestvu, polnim neizrekljive krasote!
27 To so nas učila Njegova sveta usta, Njegova dejanja pa potrjujejo, da Njegove besede niso prazno govorjenje, temveč, da je on oznanjevalec in predstavljalec večnih življenjskih resnic. Seveda, tebi še manjkajo naravni dokazi; meni pa niso več potrebni, kajti jaz vem: On živi in mi Sam v meni oznanja Svoje življenje!«
28 Ursus je tedaj zaprosil: »Prijatelj, oprosti moji trdoti. Čutim, da tvoja usta oznanjajo resnico! Toda, kaj naj naredim, da bom tudi jaz sprejel prepričanje, da on živi! Markus in moj gospod govorita o nekem Lazarju v Betaniji; naj grem k tistemu, da bi dobil dokaze?«
29 Ribič je odgovoril: »Mladi prijatelj, da bi prišel v Betanijo, potrebuješ polovico tedna; pa bi ti vseeno le malo koristilo! Kajti, če meni ne moreš resnično verjeti, potem tudi Lazarju ne boš verjel. Tebi pa pravkar Jezus, Gospod, po meni sporoča: ¨Išči s svojim srcem!¨ Potem Ga boš videl in boš tudi napolnjen s tem novim življenjem iz Njega. Pridi, kadar koli te bo srce priganjalo, v našo preprosto kočo; vedno bomo tu za tebe! Sedaj pa potrebujeva mir in tudi tebi bo potreben mir.«
30 S kratkimi zahvalnimi besedami se je Ursus ločil od starega ribiča, odpeljal svojega konja na uzdi in stopil s počasnimi koraki nazaj proti domu starega Markusa; trajalo je več kot eno uro.
31 Toda v njegovi notranjosti se njegovi močni dvomi še niso umaknili. Nekdo, ki je mrtev, živi in oznanja, da ni nobene smrti, niti za mene, niti za moje naslednike!
32 Od daleč je ugledal prižgano svetilko, ki jo je Markus pustil obešeno na vratih, da bi njegovemu gostu pomagala najti pravo pot. Starejši sin je pričakal Rimljana in oskrbel njegovega konja. Ursus se je vsekakor počutil osamljenega in zapuščenega; še dolgo je opazoval zvezdnato nebo, dokler ga prihajajoči dan ni zbledel.
33 V tej noči se je odločil, da ne bo prej miroval in počival, dokler ne bo ta skrivnost okrog Jezusa dognana. Nerazumljivo mu je bilo: Jezus, kot človek in kot Bog? Seveda je Markus že večkrat namignil, da so v Njem Božje moči v vsej oblasti in sijaju! Toda, da bi bil Jezus Bog, o tem pa še ni slišal! ¨Kdor je Jezusovo ljubezen enkrat dojel, je ne bo nikoli več izgubil!¨ - Te besede so ga vedno znova zaposlovale. Ribiči, Markusova hiša, vsi so souživalci te čudovite Jezusove ljubezni, zato se tudi počutijo tako tesno povezani z Njim. Toda, kako stoji on danes do Jezusa? »O Jezus!« tako je govoril Ursus samemu sebi.

34 – »Zakaj si moral umreti in zapustiti tiste, ki se razjedajo v hrepenenju po Tebi? Zakaj? Zakaj, o Jezus, nisi uporabil nobene v Tebi bivajoče moči? O Bog od večnosti do večnosti! Ne zapusti, da bi zapadel zopet nazaj v poganstvo; kajti potem bi bilo zelo pusto in mračno v meni! Tvoja dobrota in pravičnost sta me spremenili zopet v veselega človeka!«

7

1 V hiši je postalo živahno, hitre roke so že pripravljale zajtrk. Ursus se je podal k svojim ljudem, ki so že hranili živali. Črnci niso mogli izkazati dovolj svojega veselja, da tukaj niso nobeni tujci, temveč so obravnavani kot bratje vseh ljudi in Ursus se je z njimi veselil nad to vestjo, pri tem pa si mislil: »Zakaj nisem jaz tako vesel, kot so tile ljudje?« In bridkost se je naselila v njegovo ranjeno dušo. Nato je odšel proti morju, kjer je mirni zven valov in tiho cvrčanje insektov vodilo v notranje molčanje. Bilo je, kot da sedaj nič več od zunaj ne prodira v njegovo uho, temveč, kot bi se od znotraj k njemu dvignil neki glas: »Če iščeš sigurnost in mir, išči v sebi! Vsi ljudje in najbolj dobronamerna ljubezen so zate brez vrednosti, če se ti ne bodo odprla vrata do sveta tvojega lastnega jaza! Zato bodi tiho do tvojega svetišča!«
2 Ursus se je obrnil; so bile to besede ali pa so bile samo misli? Toda od kod in od koga so prišle? Bodi tiho do tvojega svetišča? - - »Da, to ja hočem!« si je rekel. »Toda do tega mi bo moral res še pomagati stari Markus!«
3 Tedaj pa je zagledal od daleč prihajati starega ribiča Hirama; Ursus mu je šel nasproti in stari ga je pozdravil: »Mir s teboj!«
4 Ursus se je zahvalil in rekel: »Da, tega bi lahko uporabil! Kajti ta noč je bila brez miru in spanec je bil daleč od mene.« -
5 Hiram je odgovoril: »Ali ne bi šla v hišo in se pogovorila z Markusom zaradi vesti iz Jeruzalema? Nikomur še nisem ničesar povedal o tvojem včerajšnjem pripovedovanju, kajti lahko bi bil to tudi lažni tempeljski manever.«
6 Ursus je vprašal osuplo: »Si tudi ti pričel dvomiti? To noč si drugače govoril.«
7 »O, ne!« je odgovoril ribič. »Toda dolžnost vsakega moža je, da govorice preveri zaradi možne pomote! Kajti zmota lahko kakšno skrbno varovano novo življenje zopet uniči.«
8 Oba sta šla potem v hišo in Markus ju je prijazno pozdravil: »Kaj nam prinašaš, brat Hiram? Potrebuješ nekatere moje ljudi? Brez vzroka sigurno nisi prišel tako zgodaj?«
9 »Ne, brat Markus,« je rekel Hiram. »Tale tvoj gost je vzrok. V tej noči se je mudil v moji koči in mi pripovedoval o enem skoraj neverjetnem dogodku v Jeruzalemu.«
10 »Tako, potem že veš, « je vprašal Markus, »kaj so mi templarji prinesli? Toda tako

sigurno to še ni.« -
11 »To je gotovost, brat Markus,« je odgovoril Hiram resno. »Gospod mi je zjutraj to razodel! Toda, kot že tako pogosto sem imel pomisleke; kajti videl sem Gospoda s predrtimi rokami in nogami, toda s sijočim obrazom! Verjel sem, da je to samo podoba iz sanj! – Sedaj pa, ko sem pogledal v tvoje oči, brat Markus, pa je to postala moja notranja gotovost!«
12 Markus mu je odgovoril: »Tudi vsa moja notranjost nasprotuje tej vesti in je pretresena do temelja. Vendar tedaj mi je Jezus sam prišel na pomoč po enem od mojih gostov in tako sem sedaj pomirjen, kajti vem, da On živi in nas bo ščitil še nadalje s svojo milostjo in ljubeznijo!«
13 Hiram je rekel: »Potem je vse dobro! Tudi jaz vem, da On živi in bo večno živel! Toda tale mladi človek je še vedno napolnjen z dvomi. Zato brat Markus, ali nebi nekoga poslali v Betanijo? Ti veš, da jaz brez tvojega bratskega nasveta nebi želel ničesar storiti, tukaj pa vidim potrebo, da bi prišli do dna temu dogodku.«
14 Markus je odvrnil: »Brat Hiram! Danes ponoči nisem mogel spati, zato so vsi moji čuti in vse moje misli veljale Gospodu. S tem pa sem prišel tako daleč na čisto, da sem lahko vse mirno sprejel! Brat Lazar bo s sodelovanjem Njegovih učencev že našel sredstvo in poti, da bo obvestil vse prijatelje! Počakajmo in se zavedajmo, da Gospod pozna Svoje! On bo vso našo žalost spremenil zopet v veselje!«
15 »Toda prijatelja!« je zaklical Ursus razburjen. »Vidva se pogovarjata o Jezusovi smrti tako samoumevno, kakor da je dokazana gotovost! Saj bi bilo vendar mogoče, da je tempelj to sporočilo izkoristil v svojo korist, da bi pri Jezusovih prijateljih pretresli najboljšo vero v Njega?«
16 »Tu se motiš, mladi prijatelj,« je odgovoril Hiram resno. »Vera v Jezusa daje živo moč in sigurnost, ki nam je ne more nihče vzeti! Tam kjer sovražnik življenja lahko deluje še deljivo, tam Jezus še ni prodrl v življenje! (Op. Je Njegov nauk ostal pripet samo v razumu.)
17 Mnogi so videli in slišali Jezusa, toda v svoje lastno notranje življenje Njegovega duha in Njegove ljubezni niso sprejeli in zato niso mogli nič izvedeti o Njegovi obilici življenja! Tisti pa, ki verujejo v Njega, zvedo za Njegov sijaj in brez tega milosti polnega novega življenja iz Njega nočejo več živeti! Zato bodi brez skrbi! Gospod pozna Svoje in jih tudi ljubi!«
18 Tedaj pa so pričeli prihajati tudi že drugi gostje in se zbrati pri zajtrku. Veseli so bili, da so lahko pozdravili starega Hirama, kajti že marsikomu je dal ta brat »kruh« iz Jezusovega srca.
19 Markus je prosil brata Hirama, da je podelil jutranji blagoslov. Hiram se je dvignil, razširil roke navzgor in rekel: »O Ti dobrotljivi, ljubezni polni Oče! Minila je noč v

kateri si nas milostno obvaroval pred zlom. Prišel je dan in nam oznanja: Luč je Tvoje darilo, da mi živimo! O Gospod! Ti luč iz življenja Boga! In ti življenje – iz Boga ljubezni! Bodi tudi na današnji dan pri nas! Kajti brez Tebe ne čutimo nič od tega življenja! Iz Tvoje ljubezni in milosti smo spoznali: Ti Sam si to novo življenje! Blagoslovi nas, da bomo tudi mi lahko blagoslavljali! Amen! Hrano pa nam blagoslovi iz Tvoje moči in svetosti! In Tvoja sveta volja naj bo vedno bolj tudi naše hotenje! Amen.«
20 »Amen!« so odgovorili vsi, in potem so otroci Markusa zapeli psalm: »Gospod, Ti večni in Ti sveti! Tvoja je vsa oblast in vse življenje! Vendar ostani pri nas! Kajti brez Tebe ne zmoremo nič! Tvoja moč nas naredi močne in Tvoja svetost nam oznanja našo slabotno ljubezen.«
21 Tedaj so šele začeli uživati pripravljene jedi; nato je rekel Hiram: »Moji prijatelji in tudi moji bratje! V meni silno pritiska, da vam oznanim, da se je naš Bog in večni Oče v Svoji neskončni ljubezni in usmiljenju sedaj spustil navzdol, da bi nam ljudem podelili največje in najlepše, Svoje Božje življenje! V moči in polni življenjske svežine si smemo vsi kot bratje podati roke, če smo si prilastili duha, ki ga Mojster nosi v Sebi in kateri Ga je pripravil, da je Samega Sebe žrtvoval za nas in vse ljudi! Gospodova smrtna ura je rojstna ura čisto novega življenja za nas in naj nas vodi do vstajenja vseh duhovnih moči, ki v srcih vseh ljudi še prikrite mirujejo! Toda vsak nastanek potrebuje svoj čas. Jezus je umrl, kot človek za vse ljudi, da bi za vse večnosti odvzel smrti najstrašnejše! Toda samo Njegovo človeško telo je šlo skozi smrt. Njegovo duhovno življenje pa deluje od sedaj naprej v nas! Njegova smrt nas postavlja pred veliko nalogo, da z odprtimi očmi in pogledom na daleč notranje poti do Njega nadaljujemo, ki jih je On kot naš človeški brat vsem nam pokazal s Svojim življenjem! Mojster hoče zdaj priti tudi k nam, da bi nam še enkrat pokazal: Glejte: ¨Jaz sem življenje!¨ Še dalje voditi pa nas ne more, ker moramo sedaj pričeti z lastnim delom! Njegova velika naloga, ki mu jo je naložila Božja ljubezen je sedaj izpolnjena, zato so bile Njegove zadnje besede, kot človeka in brata namenjene vsem, kar na zemlji živi in bo še živelo – in se glasijo: ¨Dopolnjeno je!¨ Vse kar nam je On dal na ljubezni – Mu hočemo, sedaj kot odrešeni in svobodni ljudje to z ljubeznijo povrniti, to pa lahko storimo samo po meri Njegove v nas oživljene ljubezni! Šele na tej poti nam bo Jezus kot sijajni (čudoviti), prihajal vedno bliže nasproti, dokler tudi mi ne bomo smeli zaklicati: ¨Zdaj smo popolni skozi Tvoje življenje v nas!¨ In če bo ves svet ostal nem in ne bo hotel razumeti in dojeti to zadnje Njegove velike ljubezni, potem naj bi vsem dokazali: On živi v nas! Njegov Duh je to večno življenje!«
22 Po kratkem premoru je Hiram nadaljeval: »V meni je pravkar odzvenela Njegova

sveta beseda: ¨Vse, kar je bilo Moje, naj bo zdaj tvoje! In vsa sila in moč, ki sta Mojo ljubezen tako čudežno poveličali, naj bo sedaj tudi v tebi, po meri tvoje ljubezni do tvojih bratov! Ničesar se ne boj! Nobena smrt in nobene okoliščine ne bodo zmogle več, to novo življenje iz Mene, v tebi utesniti! Kajti sedaj sem zmagovalec in bom vsakemu pomagal do zmage (preko notranjih preprek), ki v neomajni ljubezni in zvestobi nadaljujejo Moje delo, delo pomagajoči, trpljenja odrešujoči ljubezni! Služenje njej bo vsem vam šele prineslo popolnost! Amen!¨«
23 Vsi so prisluhnili Hiramovim besedam in postali napolnjeni s tem novim Duhom, iz katerega je Hiram govoril; samo mladi Rimljan in oba na novo prispela trgovca niso prav vedeli, kako naj govorjene besede dojamejo.
24 Gregor se je obrnil na Demetrija in vprašal: »Poslušaj, dragi prijatelj! To je bilo nekaj, kar jaz nisem mogle čisto prav razumeti, kajti jaz vem vse premalo o Jezusu in prav nič o tem preprostem ribiču. Če pa opazujem druge, kako so napolnjeni od resnice tistega, kar so slišali, moram priznati: Nekaj resnice pa le mora biti v njegovih besedah! V mojem življenju me ni še noben dogodek zanimal na tak način, kot ta!«
25 »Moj prijatelj!« je odgovoril Demetrij. »Ni se treba čuditi, če ti in mogoče še tudi drugi to ne morete takoj razumeti in verovati. Tudi jaz sem Jezusa spoznal samo po doživljajih drugih; včeraj pa, ko sem z vsem svojim bitjem nastopil za Jezusa in hotel dvome brata Markusa ovreči, sem čutil neko novo moč, ki je stekla vame in lahko sem govoril prepričevalne besede življenja! Bilo je nekaj, kar me je tako oživelo in ta življenjska moč je lahko bila samo od Jezusovega Duha.«
26 »Če je temu tako,« je rekel Gregor po premisleku, »potem je bil Jezus več, kot samo človek! Potem Mu mora biti mogoče, da se tudi nam razodene! Kajti tudi ti Ga sam še nisi videl, pa vendar deluje v tebi Njegova živa moč, da govoriš.«
27 Med tem se je Ursus obrnil na Markusa: »Dragi prijatelj! Povej mi, je bil to res Jezus, ki se je po Hiramovih besedah v njem razodel? Tega ne morem dojeti! Pa tudi tega ne morem verjeti, da bi nam Hiram nekaj pripovedoval, kar nebi bila resnica. In če pogledam druge – oni sigurno verjamejo, da je bil To On!«
28 Markus je odgovoril: »Tudi jaz verjamem, da je to Mojster, ki se nam skozi tega poštenega človeka razodeva! To ni prvikrat, temveč je bil Hiram že večkrat posrednik med Gospodom in nami. Brat, povej mi, zakaj ti tega ne moreš verjeti? To je vendar en dokaz Njegove ljubezni in milosti, če se Jezusov duh razodene, kot novo življenje v človeku.«
29 Ursus se je opravičil: »Markus, ti ne smeš misliti, da jaz nočem verjeti, temveč želim, da mi je vse razloženo, kar se mi ne zdi čisto naravno. Če se Jezus, čeprav naj bi bil mrtev, lahko skozi besedo razodene, potem bi moral biti vendar tukaj? Zakaj Ga kdo ne vidi in reče: ¨Jezus je tu, jaz Ga vidim!¨«

30 Markus mu je potrpežljivo odgovoril: »Ursus, Ursus, ti si nalagaš bremena, ki te delajo nesvobodnega. Naloga vsakega človeka je predvsem, da osvobodi samega sebe pred duševnimi preprekami, ki nam preprečujejo pogled navzgor. To pa je tudi vsakemu verovanju lastno, da je lahko preganjan od moči, ki niso iz Jezusa! In samo zaradi tega Gospod še ne more priti osebno k nam, ker se ozira na tvoje stanje. Veruj v Njega tako, kot si do včeraj veroval! Upaj Vanj, kot na velikega pomočnika v vseh stiskah in vse se bo v tebi razjasnilo! Nikomur ni ničesar podarjeno, temveč mora biti v nas predelano! Brat, tvoj Zveličar čaka na tebe!«
31 Tedaj se je tudi zajtrk končal in stari Markus je rekel: »Ljubi bratje in prijatelji! Sedaj pa se hočemo zahvaliti in se v srcu veseliti! Vsak dan prinese svoje dolžnosti in te hočemo tudi danes izpolniti v novi ljubezni!«
32 Hiram in Demetrij sta se pogovarjala o pravkar doživetem, dokler ni prišel Markus k njima in se odločil, da bi le poslali sla v Betanijo, da bi se pozanimal za vse podrobnosti. Demetrij je dal na razpolago Ursusa in še nekatere vojake. Markusov sin in njegov prijatelj pa naj bi jih naslednje jutro spremljala. S tem se je Hiram poslovil.
33 Ursus je prišel iz sosednje zgradbe in prosil starega ribiča: »Moj prijatelj! Če trenutek potrpiš, bom prosil svojega gospoda, da bi te smel odpeljati z vozom domov, bilo bi mi v veselje, ker vem,da si to noč spal toliko kot nič.« Preden je Hiram lahko odgovoril je bil Ursus že pri svojem gospodu. Ta mu je rad dal dovoljenje in na hitro se je Ursus poslovil, ko si je pred tem zagotovil dopust za celi dan.

8

1 Med resnim pogovorom sta dospela na cilj in med tem, ko sta bila konj in voz spravljena pod streho, je Hiram pospremil mladega brata do nekoliko oddaljene koče brata Aziona, ki je bil v tej ribiški vasici starešina in glavar občine. Ta je bil nekoliko presenečen, da mu je Hiram pripeljal tujca v noši Rimljana.
2 »Mir Gospodov naj bo s teboj!« je pozdravil Hiram. - »In z vama do večnosti.« je odgovoril Ariona. »Pridita v hišo, gotovo vaju je kaj pomembnega pripeljalo k meni!«
3 »Da brat, ne samo pomembnega, temveč za bodočnost tudi odločilnega! Namreč, da povem na kratko: Mojstru naj bi na grozovit način vzeli življenje, kar je mnoge spravilo v žalost in razburjenje!«
4 »Hiram, moj brat,« je odgovoril Azion, »pot za to sporočilo bi si lahko prihranil! Kajti v tej noči sem doživel že v neki prikazni ta žalostni dogodek! Vendar danes tega nisem še nikomer povedal, čeprav vem, da mi moje prikazni niso še nikoli pokazale kaj neresničnega. Videl sem tudi, kako Mojster kot živ hodi naprej in zbira velike skupine zablodelih duhovnih bitij okrog Sebe. Toda vseeno bi bilo potrebno o tem

obvestiti brata Markusa, ker pri njem biva veliko tujcev.«
5 »Danes zjutraj sem že bil tam,« je odgovoril Hiram, »in tale mladenič, Markusov gost, je bil zaradi tega notranje zelo potrt, ker Mojstra še ni spoznal.«
6 »Ne samo potrt,« je dodal Ursus, »temveč oropan vsega upanja, da bi Gospoda še kdaj videl v obraz!«
7 »Mladi brat,« je rekel Arizona, »tu pa sam sebi delaš krivico! Kajti Jezus je upanje vseh, in nihče, kdor veruje Vanj ne bo zaradi Njega razočaran. Ne, Jezus ne more umreti, temveč samo oblika (telo), ki ga je nosil kot človek! V trenutku Njegove smrti se je že preoblekel v veliko bolj sijajno obleko in se lahko sedaj nahaja vsepovsod, kot smo mi to že pri angelih doživeli! Če ti smem jaz, kot star in izkušen brat dati nasvet, je to ta: Okleni se z vsem svojim bitjem, z vsem upanjem in mišljenjem na Jezusa in ne dopusti oživet niti eni sami misli, ki bi lahko Njegovo podobo, ki jo ti nosiš v sebi, premagala. Potem bo On prišel tudi k tebi in te okrepil in te dvignil! Ko je Jezus še v človeški obliki, v mesu, služil nam ljudem, je bil tudi On vezan na red tega življenja, (Op. – se pravi, na zemeljske naravne zakone) medtem ko se On sedaj, kot Gospod nad vsem življenjem in vso smrtjo, v najhitrejšem času, ki si ga lahko predstavljaš in vsepovsod, lahko razodene Svojim zvestim! To sem doživel že v tej noči. Ne ukvarjaj se z zemeljskimi in zato minljivimi predstavami, kajti te so nam dane, samo za preizkušnjo, za notranje dozorevanje. Da, če se nam On že sme vidno razodeti, s tem ne sme škodovati naši notranji prostosti. Vendar, da bo tale mladi brat prišel do notranjega miru, bomo z molkom in v tišini počakali, da pride pomirjenje od zgoraj! Ta mir iz Mojstrovega Duha je priprava za izpolnitev vseh Njegovih napovedi!
8 Ti vidiš, dragi mladi prijatelj, da nam Jezusova smrt ne more od Njega vzeti niti najmanjše, temveč nam največje lahko šele nudi, namreč jasno zavest: Kdor veruje v Njega in se hoče iz srca potruditi, služiti samo Njemu, bo notranje spoznal, da nas Jezusova smrt postavlja zdaj na mesto, kjer Njegova ljubezen hoče delovati! Zato brat, počakaj na tisti trenutek, ko boš v sebi spoznal: Sedaj se počutim povezan z Gospodom!«
9 Tedaj so utihnili, po kratkem času pa je Ursus vseeno vprašal: »Draga prijatelja, še enkrat oprostita, da vaju bremenim z vprašanji; zdi se mi, da je vajin odnos z Jezusom bolj notranji, čisto duhovni! Do danes je bilo moje največje hrepenenje, da Njega vsaj enkrat vidim, mu pogledam v oči in prisluhnem Njegovim besedam. Vidva pa me silita v neko novo dojemanje, da Njega notranje spoznamo, da bi delali tako, kot on hoče in deluje! Toda sedaj postajam nesiguren ali je to na novo – nastalo v meni tudi resnično od Jezusa meni podarjeno? Ali obstaja v meni še kaj nepoznanega, kar se lahko postavi na Jezusovo mesto? Prepričan sem, da mora

danes nastopiti preobrat v mojem prizadevanju, ker pred mojo življenjsko potjo leži kup razvalin mojega hrepenenja. Vidva mi kažeta moj cilj in se imenuje: Jezus! Vendar sedaj je neki drugi v katerega naj upam in mu zaupam!«
10 »Moj brat,« je odgovoril Ariona, »tu imaš mojo roko, kot znamenje bratske ljubezni; bodi prepričan, da boš še danes prost vseh dvomov in skrbi! Vendar preženi vso grenkobo iz svojega srca, kajti srce, ki ljubi Jezusa je napolnjeno samo z močmi svete ljubezni! Do sedaj si slišal samo o človeku Jezusu, o tem zdravilcu in velikem prijatelju ljudi! In ti nisi edini, ki si Ga je želel videti in da bi doživel nekaj v Njegovi notranji krasoti! Bili pa so nekateri, ki so Ga slišali in videli, toda za njih je On ostal človek Jezus. Glej, takšnim ljudem bo Njegova smrt prinesla samo dvome o Njegovem poslanstvu. Potem so še drugi, ki so Ga slišali in se krepčali na Njegovih besedah in stavili na Njega velika pričakovanja; tem bo Jezusova smrt prinesla veliko žalosti in razočaranja, ker se njihova upanja ne bodo izpolnila.
11 Tisti pa, ki so spoznali Njegovega Duha v globini svojega srca, kot novo življenje, tistim bo beseda iz Njegovih ust, kot bi prišla iz srca Boga, tistim bo Njegova smrt za neko novo silno doživetje! Kajti ti živo občutijo s sebi sveto nalogo, da bratom nadomestijo vse, kar jim je vzela Jezusova smrt! Tako sedaj vidiš nas, ki se zavedamo, da Gospod ni več človek! Ker smo se mi že davno ločili od Njegove človeškosti in smo se že čutili povezani z Njegovo dušo in Njegovim čudovitim Božjim Duhom! Vse Njegovo življenje je bila borba za nastanek prostosti naših duš! Ker smo mi Njemu sedaj predali naše duše, nam On podarja Svojo, tako, da si sedaj želimo zaklicati: ¨O Jezus! Ti si moj jaz!¨ Če pa sem vseeno tudi jaz postal slab od bolečine za Jezusom, je bilo to v globokem sočutju z Njegovimi bolečinami in smrtnimi mukami na križu.«
12 »Brat,« je zaklical Ursus, » hvala ti! Tvoja beseda deluje kot nova luč v meni! Toda povej mi, ti govoriš o Jezusovi smrti s takšno gotovostjo, kot bi bil navzoč; kaj pa če mogoče le ni tako, kaj potem?«
13 Ariona je prijazno odgovoril: »Brat, Gospod pozna vse, ki Ga ljubijo in na nikogar ni pozabil! Kakor boleče še zveni v nas, da je on umrl – toliko bolj veselo bo zvenel v nas klic: On živi! Zdaj smemo tudi mi upati na večno nadaljevanje življenja z njim! Kajti Jezusova smrt je oživela v nas to novo življenje! Potrudi se, da sedaj v svoji duši ne boš mislil na nič drugega, kot na to, da so tudi v tebi še vedno gibanja navzven, ki hočejo to veliko sveto življenje iz Boga prikazati majhno!«
14 Ursus je dalje vprašal: »Tako potem res ne bi bilo potrebno potovati v Betanijo, da bi tam potem jaz pri prijateljih dobil zagotovila?«
15 »Potrebno na noben način ni,« mu je odgovoril Azion, »ker vem, da bo kmalu

Gospod prišel tudi k nam in nam Sam oznanil, da je premagal smrt, da bomo Svojo vero v Njega na novo utrdili. Vendar, da bi zadovoljil svoje hrepenenje, bi se lahko ta žrtev izvršila. Vprašajmo vendar v svojih srcih Gospoda o tem, potem bomo takoj dobili pravi odgovor.«
16 Po kratkem molku je rekel Hiram: »Brat Aziona! Gospod nam napoveduje Svoj prihod in bo vsem odprl oči, ki Ga še niso mogli tako prav spoznati. Zato naj vse brate obvestimo, da jih želi obiskati! Vendar morajo pred tem izginiti iz njihovih src vse bolečine in vsa žalost, da se ne bo nihče prestrašil.«
17 »Ljuba brata«, je rekel Ursus, »želim se vrniti k mojemu Gospodu in v sebi predelati vse to, kar sem slišal od vaju! Kajti samo, če sem sam, bom šele prispel do prave jasnosti.«
18 »Stori po svoji želji,« je odgovoril Hiram, »pomagal ti bom tvoj voz zopet postaviti na pravo pot; toda ne misli zdaj toliko, temveč daj svojim občutkom smer: Jezus!«

9

1 Voz se je počasi pomikal naprej, samo sledi so pričale o njegovi poti; pod nekim sončnim figovim drevesom je Ursus obstal, dal čakajočemu konju nekaj sadov in legel pod drevo, da bi premagal notranji nemir. »Vsi mislijo res dobro z menoj,« je rekel po premisleku samemu sebi, »toda, kje so za mene vrata do jasnosti? O Jezus, zakaj si moral ravno zdaj umreti? Jaz naj molčim? Toda, kako naj to pričnem? Že od včeraj tehtam v sebi to sem in tja, - in uspeh?« -
2 Konj je povohal njegov obraz in vrnil njegove misli nazaj v resničnost. »Kako se lahko vse pozabi v skrbeh okrog Jezusa!« je govoril dalje. »In pri tem naj vse skrbi odložim? Ali nebi bilo bolje izpolniti zopet eno nalogo? S tem bi moje misli prišle najhitreje do miru.« Tako je zopet sedel na voz, prepustil pa konju, da je sam poiskal pot nazaj.
3 Preteklo je že nekaj časa, ko je zagledal nekega človeka, ki je hodil v isto smer in se razveselil, da ni čisto sam. »Toda, saj vendar hočem biti sam,« si je rekel. »Le kaj bi mi ta mož lahko bil?«
4 Hitreje je spustil konja v tek in kmalu dohitel popotnika; Ursus je ustavil in po kratkem pozdravu povabil tujca: »Če imaš isto pot do zdravilišča znanega Markusa, lahko prisedeš in se pelješ z menoj!«
5 »S hvaležnostjo sprejmem tvojo ponudbo,« je rekel tujec, »v veselje se mi bo peljati s teboj!«
6 Ursus je pomagal tujcu na voz in ko sta sedela drug poleg drugega, je vprašal: »Kam pa v tej samoti? Kakor izgleda, je redkost tu nekoga srečati.«

7 »K prijateljem hočem,« je odgovoril tujec, »ki me že dolgo pričakujejo, ker sem jim obljubil, da jih bom ob danem času obiskal.«
8 » Ker so zdaj tvoji prijatelji v Markusovi hiši, se bodo res veselili, da te bodo zopet videli! – Vendar prihajaš danes ob neprimernem času, ker v Markusovi hiši vlada žalost.«
9 »Žalost,« je vprašal tujec osuplo, »komaj verjetno, ker nisem zvedel, da bi tam kdo umrl.«
10 »V Markusovi hiši sicer ni nihče umrl,« je rekel Ursus, »toda umrl je graditelj in ustanovitelj zdravilišča Jezus iz Nazareta!«
11 Tujec je odvrnil: »Meni pa se zdi komaj mogoče, da bi zaradi tega bila žalost v Markusovi hiši, ko pa vendar vsi vedo, da je Jezus bil Gospod nad življenjem in smrtjo. Vsi oni so vendar Nazarenarja poznali tako dobro, da vest o Jezusovi smrti res lahko povzroči prehodne bolečine, toda ne žalosti. Tudi poznam svojega starega prijatelja Markusa zelo dobro, da bi res lahko bil kdaj slaboten, toda ne zaradi žalosti obupan in preplašen. Mogoče še ne poznaš cele družine dobro in misliš, da žalujejo, ker si ti sam žalosten.«
12 Ursus se je začudil: »To bi lahko imel prav! Jaz sem res poln žalosti, ker me je Jezusova smrt najgloblje pretresla in mislim, da morajo biti vsi prav tako pretreseni. Nekateri prijatelji so si zelo prizadevali, da bi me pomirili, toda brez uspeha! Kajti zame je pretežko, da bi veroval, da kdor enkrat umre, je lahko še vedno dejaven v istem pomenu! Proti temu dojemanju se upira moj razum!«
13 Tujec je vprašal sočutno: »Potem si tudi ti Jezusov prijatelj in si Ga resnično ljubil?«
14 Ursus je odkrito odgovoril: »Ne, bilo bi preveč, če bi rekel, da sem Njegov prijatelj! Toda ljubil sem Ga že dolgo, samo videl in govoril še nisem z Njim. Prav to je zame največja žalost: Še preden sem Ga našel, sem Ga že izgubil!«
15 Tujec: »Ti govoriš z grenkobo o Jezusovi smrti, čeprav si že toliko slišal o Njem! Ali nisi slišal Njegovega izreka: Srečni so kateri Ga ne vidijo in Ga niso videli in vendar verujejo Vanj! Silna mora biti ljubezen za takšno verovanje! Tudi Mojster je veroval, in sicer, veroval v Svoje naslednike! In ta vera je premagala vse pomisleke in tako je On odšel tudi v smrt!«
16 Ursus je vprašal: »Da, povej mi no, kdo pa si ti, da tudi zaradi vesti o Jezusovi smrti nisi žalosten in lahko Jezusovo smrt gledaš kot nekaj velikega? To je za mene prav tako nerazumljivo, da se vi vsi, ki ste nasledniki ali celo Njegovi učenci, počutite z Njim še vedno povezane in celo Njegov glas lahko slišite v sebi. Zakaj vas On ni poklical na pomoč, da, zakaj vam je Svojo smrt oznanil šele po nekaj dneh? On je moral imeti zato posebne namene, ali pa leži v ozadju še nekaj drugega!« -

17 Resno je tujec odgovoril: »To pa izgleda, kot bi se hotel z Mojstrom pričkati. Zapomni si: Nikoli se Mojster ne bo razodel nekomu, ki išče vzroke navzven in v svojem razumu, zakaj je šel v smrt! Vendar tisti, ki so že povezani z Njegovim Duhom v srčnem življenju, najdejo to rešitev v notranji jasnosti! Zakaj se tvoj razum upira proti temu, kar gre predvsem mar tvojemu srcu? In zakaj tvoj razum ne more dojeti tega, da je Mojster zaradi drugih ciljev, kot si jih ti lahko predstavljaš, svojo največjo žrtev ljubezni doprinesel? Vedi: kdor ljubi, se rad žrtvuje in kdor je ljubljen, se je pripravljen tudi žrtvovati, ker duh čiste ljubezni skriva v sebi moč, če je potrebno, prenesti vsako žrtev! Ker se je Jezus sedaj žrtvoval in s to žrtvijo vsem ljudem nekaj dal, za kar se Mu je treba večno zahvaljevati, meniš ti, da naj bi Jezus vprašal najprej druge: Ali smem, ali naj vam to žrtev prinesem? – Ti me vprašuješ, kdo sem in zakaj nisem žalosten nad to žalostno vestjo? Na to ti moram odgovoriti: Žalosten sem že, toda ne zaradi Jezusa, pač pa zaradi takšnih ljudi, ki ne spoštujejo moč prave ljubezni in se o bistvu prave ljubezni ustvarjajo čisto napačne pojme!
18 Ursus je zaklical proseče: »Stoj, moj ljubi prijatelj, saj te nisem hotel žalostiti z svojim govorom, ki je izšel samo iz moje notranje razdvojenosti. Prosim te, da mi oprostiš, da, da mi stojiš ob strani, da bom zopet prišel do svoje notranje jasnosti!«
19 »Glej, ljubi Ursus, sedaj se bo dalo lažje govoriti s teboj,« je rekel tujec, »ker si sprevidel, da si šel predaleč. Izgubljeno ne dobimo nazaj s kritiko! Po drugi strani pa je ta stvar vse preveč sveta in resna, da bi jo lahko presojali s človeškim razumom! Toda hočem ti pomagati in služiti tako daleč, da boš, če le resno hočeš, lahko prišel do prave jasnosti! Vendar pusti, da bova hodila, žival bo že našla svojo pot in med hojo si bova prišla bliže.«
20 Tako sta oba izstopila in Ursus je rekel: »Ljubi prijatelj, še vedno mi prikrivaš svoje ime! Vendar si mojega že imenoval, kako pa si zvedel zanj?«
21 »Poslušaj, kaj ti bom povedal o tem,« je odgovoril tujec, »Meni ni nič nepoznanega, ker je duh vsega življenja in vse oblike iz Boga, ki je v Meni, Mene tako daleč opremil, da lahko rečem: Meni je vse razodeto! Kajti v Meni ni ničesar več, kar bi Me še kdaj vezalo na zemeljsko!«
22 Ursus je ostrmel: »Ti postajaš vedno bolj skrivnosten! Začenja se mi dogajati, da samega sebe več ne razumem. Pri Markusu to verovanje, pri obeh ribičih ta vdanost! In pri tebi ta edinost, kot eno biti z Jezusom? Poslušaj, za tem tiči vendar skrivnost? Vedno sem našel pravo, toda ravno o tem Jezusu ne morem priti do nobene jasnosti!«
23 Tujec je prijazno rekel: »Moj Ursus! Tvoje človeško dojemanje, tvoj vse preveč človeški pojem o Jezusu trpi brodolom, in nad tem se lahko samo veseliš! Kajti, čim

manj imaš, na kar se tvoj razum še lahko drži, toliko manj borbe imaš! Jezus se pusti v Svojem notranjem bistvu dojeti samo, če ti vse razumsko vedenje izključiš in pričneš z očmi ljubezni in verovanja gledati! Ali meniš, če bi Jezus, Mojster in Zveličar, vse ljudi gledal s kritičnimi očmi, da bi ljubezen v Njem postala zmagovalka? To res ni lahko, ljudi s takšnim visokim občutkom pravičnosti ganiti, da bi slabosti svojih ljubih bližnjih opravičevali! In od tod potem izvira to manjkajoče razumevanje za to Njegovo ljubezen in za žrtvovano Jezusovo smrt.«
24 »Prijatelj, Ti si trd do mene!« je vzkliknil Ursus. »Pa vendar čutim tvojo ljubezen, ki bi me želela videti drugačnega. Res je, da krivce nočem delati, toda tudi ne trpeti! In to je za mene težko, priznati to, kot pravilno da Jezus, ki je delal samo dobro in dobro prinašal, mora biti žrtvovan in to na najstrašnejši način! Kako daleč pa naj bi zdaj vsem ljudem to služilo, zato pa mi manjka vsako spoznanje. Neki človek, ki nam prinaša takšne vzvišene nauke o življenju in je opremljen s takšnimi čudovitimi močmi, bi po mojem dojemanju ne mogel biti premagljiv! In zato žalujem za Njim, kot bi bil moj oče ali brat.«
25 Tujec je rekel, kot, da bi se čudil z njim: »Ursus, tvoja žalost ni večja kot Mojstrova in zato ti hočem povedati še več: Prav zato, da bi vso žalost in trpljenje lahko odrešil, je moral Mojster iti skozi to smrt! Povej mi, ali bi bil najčudovitejši nauk spremljan s čudovitimi dejanji res nekaj vreden, če bi oznanjevalec nauka delal ravno nasprotno? Ali verjameš, da bi najčistejši nauk življenje – ljudi lahko prenesel, če nebi imel duše. Jezusov nauk o novem življenju v človeku je bil prežet (predrt) od Duha resnice iz Boga! Toda rojen je bil v Njegovi duši! In zgodaj se je pričelo Njegovo veliko delo, ki naj bi vsem drugim prineslo odrešenje od trpljenja (žalosti)! S Svojim naukom o moči nesebične ljubezni je dal On ljudem Svojo dušo! Toda nazadnje On ni mogel narediti nič drugega, kot tudi še tisto najtežje dopolniti, Svojo lastno dušo za vsa od Boga oddaljena bitja kot žrtev pokloniti! Smrt na križu sigurno ni nič velikega, toda prostovoljno umreti, da bi brate odrešil od vsega trpljenja je veliko! Jezusova smrt na križu je postala za popolno predajo Njegove duše v voljo Boga in razodeva zdaj vsem to zmago Svoje ljubezni nad vsemi grehi sveta! Jezusova ljubezen se je borila za te – zaradi zablod zvezane duše ljudi. On jih je hotel osvoboditi od te navezanosti do zemeljsko minljivega, navideznega življenja in jim pokazati večno življenje, z obujenjem duha čiste ljubezni v srcu. Da, On hoče Svojo lastno, zdaj od vseh zemeljskih vezi osvobojeno dušo podariti vsem tistim, ki so Njegov preizkušeni nauk o notranjih poteh do odrešenja duš spoznali in mu na tej poti želijo slediti!«
26 Ursus je poslušal z napeto pozornostjo, tujec pa je govoril naprej: »Če si zdaj to dejstvo pravilno dojel in si prišel do Njegovega svetega dela – hoteti odrešiti, potem

daruješ svojo dušo Jezusu in sprejmeš zato Njegovo. Jezusova žrtvovana smrt ti bo potem za razsvetljujoči simbol (znamenje) hotenja, prinesti odrešenje vsemu zemeljskemu trpljenju! In bolj ko boš poskušal delovati za odrešenje, toliko bolj bo tvoja duša sama odrešena. (op. – od te še nepopolnosti v tebi) Ta nepremagljiva moč, trpljenje odrešujoče ljubezni, pa je življenje iz Boga v Njegovi (Jezusovi) osvobojeni duši. Če si tudi ti pripravljen, v tem pomenu razumeti Jezusa in Njegovo žrtev, odpreš tako tudi ti svoja srčna vrata temu Duhu iz Boga, ki se v Jezusovi duši izraža, kot moč iz življenja! In šele potem boš razumel, kako se je godilo Jezusu v tej prostovoljni vdanosti Njegove duše, iti v smrt za popolno združenje (postati eno) s tem večnim Božjim Duhom!«
27 Vedno bolj pozorno je Ursus poslušal; nato pa je občudujoče vzkliknil: »O prijatelj, ti si pa Jezusa moral dobro poznati, da Ga lahko tako zastopaš. Ti si mi dal neko novo luč in jaz pričenjam zdaj gledati na vse to čisto drugače! Toda še eno vprašanje! Do sedaj je bil govor samo o Duhu, o bistvu in o Mojstrovih nalogah! On je mrtev, Njegov Duh in Njegov nauk pa živi v tebi in v srcih mogoče mnogih Njegovih učencev in prijateljev! Toda kje živi On sam? On – v vsej Svoji osebnosti? Ker zdaj, po pouku ribičev, nosi Jezus neuničljivo telo, se mora vendar nekje zadrževati? In zato te vprašujem: Ali sem tudi jaz sposoben Njega zdaj še enkrat videti in govoriti z Njim?«
28 Ljubeznivo mu je tujec odgovoril: »Moj ljubi Ursus, to je vedno zopet tvoje hrepenenje, ki ti postavlja to vprašanje. Zato ti hočem povedati: Da, tudi ti boš postal sposoben, da Ga vidiš in govoriš z Njim, ko boš s samim seboj prišel v red! Šele potem bodo tvoji čuti pripravljeni na novo življenje – ki ga je Mojster pred vami živel za vse! Njegovo zadrževanje pa je tam, kjer ljubeča srca vsa njihova hotenja držijo pripravljena za izpolnjevanje Njegovih nalog ljubezni! Sedaj pa ne vprašuj nič več, temveč preglej sam sebe v svojem notranjem svetu; potem boš našel, če boš hotel v vsem služiti Mojstru, kar je potrebno za tvoje zveličanje!
29 Glej, tam daleč stoji hiša Markusa. Jaz bom pa še malo zaostal, ker vem, da te tvoji prijatelji pričakujejo in želijo zvedeti rezultat tvojega obiska v ribiški vasici.«
30 Ursus je hotel na vsak način še ostati skupaj s tem možem; toda ostalo je pri izrečenem. In tako je skočil na svoj voz in, »Na skorajšnje videnje!« še zaklical za zaostalim.
31 »Je bilo prav,« je razmišljal, »da sem tega Gospodovega učenca zapustil? Moral bi vendar še ostati pri Njem!« In zato se je obrnil, toda nikogar več ni opazi! »To vendar ni mogoče, da je kar izginil,« se je vprašal; in tako je obrnil svoj voz in se peljal nazaj. Toda nikjer ni bilo videti ničesar o njem. Zopet nova uganka: Neki mož je izginil

iz površja v nekaj minutah? Zadržal je svoj voz in z ostrimi očmi preiskal vso okolico, toda ničesar se ni dalo odkriti. »To se bo razjasnilo, kajti obljubil je, da bo prišel v zdravilišče,« je razmišljal dalje! – »Toda, to je bilo nenavadno, kakšen mir sem občutil v bližini tega tujega moža in kako natančno je poznal Mojstra!«

10

1 Ursus je počasi peljal domov. Markus ga je videl prihajati, mu šel nasproti in ga vprašal: »No ljubi Ursus, si se pa kmalu vrnil, ali nisi hotel ostati cel dan pri bratih?«
2 »Da, imel sem takšen namen, toda vleklo me je zopet nazaj k vam,« je odvrnil Ursus. »pripovedovati ti sedaj ne morem veliko, ker sem še pod vplivom vtisov. Toda to ti lahko povem: Spoznal sem drugačnega zveličarja! Gospoda, ki ne more več umreti!«
3 Markus se je na skrivaj veselil in mu predlagal, naj pride v ležalno dvorano, kjer naj bi bil odposlanec iz Betanije, ki poroča o vseh dogodkih v Jeruzalemu.
4 Ursus je odvrnil: »Potem sem pa vesel, da nisem bil tu, kajti veliko lepšega sem smel zvedeti med tem časom. Najraje bi videl, da se nebi več spominjal na to preteklost, ker moram sedaj misliti na svojo prihodnost! To z besedami ni mogoče opisati, kaj sem občutil v svoji notranjosti, potem, ko mi je neki prijatelj in Gospodov učenec tako živo opisal Mojstrove svete naloge in mi pokazal moje naloge! – Kako se vendar človek lahko ujame v svoje lastne pojme, toda zdaj upam, da bom kmalu postal eden izmed vas!«
5 »Moj brat, kako si me razveselil,« je rekel Markus, »kajti resnično sem se bal zate. Zdaj pa prisluhni veseli novici: Gospod je vstal od mrtvih in je že govoril z brati in sestrami! Pridi in poslušaj sam, kaj nam hoče odposlanec od brata Lazarja še sporočiti.«
6 Oba sta šla v ležalno dvorano. Ursus je opazoval prisotne, vendar je na njih videl malo veselja, kajti njihova srca so bila še pod pritiskom bolečega trpljenja na Golgoti! V pozdrav je dvignil desno roko in si vzel prostor poleg Markusa.
7 Odposlanec je dalje govoril: »Mnogi tega najprej niso mogli dojeti, da se Gospod, ki je komaj tri dneve ležal v grobu, lahko zopet prikaže Svojim učencem; vendar s prikazovanjem Gospoda samega so se vsi dvomi razblinili. Neki čisto novi duh sedaj oživlja vsa srca in veselo se trudijo oznaniti vsem drugim. Gospod je resnično vstal od mrtvih!«
8 Markus je k temu še dodal: »Moji ljubljeni prijatelji in hišni tovariši! S tem je že potrjeno, kar nam je Gospod oznanil: ¨Vsa žalost bo spremenjena v veselje!¨ Kajti k našemu veselju spada tudi zavest: Gospod ni ostal v smrti, temveč On živi! In če

Gospod živi, nočem več misliti na Njegovo smrt, temveč samo na vsemogočnost Njegove ljubezni, ki sama lahko premaga otrple naravne zakone, da bi nam prinesla nekaj čisto novega, namreč sredstvo za našo osvoboditev od smrti in minljivosti! Zato nikoli ne pozabimo slediti Njegovemu nauku! Toda sedaj dovolite, da sprejmemo obed, kajti čas je tu in človeško zahteva tudi svoj red.«
9 Večer je zopet združil vse prijatelje in goste; vendar je Ursus postal nenavadno molčeč, ker mu tuji mož ni hotel oditi iz njegovih misli in zaman je čakal, da se bo pojavil.
10 Demetrij je menil, da je mogoče tujec obiskal najprej druge prijatelje; Ursus pa naj bi bil samo nestrpen in misli, da bi moral priti še danes!
11 »Sigurno bo tako,« je odgovoril Ursus, »toda, zakaj občutim tako veliko hrepenenje po njem? To je meni samemu nerazumljivo – da neki tuji mož lahko tako vpliva name! In njegovo trenutno izginotje mi je še tudi uganka!«
12 Demetrij se je zvito nasmehnil: »Mogoče pa je bil to angel, kot so bili v času Jezusovega življenja pogosto videni! Kajti zdaj Gospod živi in lahko spet pokliče angele in poslance, ki naj bi nam služili.«
13 Prišel je Markusov sin in pripovedoval: »Danes sem imel v Cezareji nemogoče za priskrbeti in sem ostal čez opoldne pri nekem nam prijazno naklonjenem znancu; tja je prišel duhovnik Erza, da bi nam povedal, koliko neverjetnega se sedaj govori o Nazarencu in s kakšno fantazijo govorijo njegovi privrženci! Jezus naj bi vstal iz groba! Toda tempelj bo zdaj naredil vse, da bi končno naredili konec temu sanjarjenju! – Na to sem rekel jaz: Tudi brez tvojega pripovedovanja smo mi vse dogodke že zvedeli; če pa je Jezus resnično vstal, ne bo nikomur mogoče to resnico potlačiti! Kot tekoči ogenj se bo ta vest o Njegovem vstajenju razširila iz kraja v kraj in iz dežele v deželo! In Mojster bo Svojo obljubo izpolnil, se vsem prijateljem prikazal, da bo oznanil: Jaz sem in živim večno! Kaj boste pa potem naredili? Še enkrat Ga vendar ne boste mogli usmrtiti? Križali ste Ga mogoče v vaši slepoti in to vam bo on odpustil, ker je bila to Njegova volja, da bo mera vaših hudobij polna!
14 Da pa sedaj hočete še narod goljufati o tej resnici njegovega vstajenja, to pa vam ne bo odpuščeno. Erza pa je rekel posmehljivo: ¨Ne razburjaj se! Mi že vemo za sredstva in poti, da ugled templja ne bo trpel Vendar se boste vi v vaši blodnji kmalu streznili; kajti tempelj nikomur ne prizanese! Jezus je mrtev! In zdaj mora tudi Njegov navidezni nauk umreti, zato imamo pravico od Jehove!¨ Ljubi prijatelji! Tedaj nisem mogel še dalj časa ostati, drugače bi pozabil, da nas je učil Mojster, da je bolje krivico pretrpeti, kakor brezsrčno delati. Zato sem še rekel: ¨Bodočnost nam bo dokazala, kdo bo zmagovalec, Jezus ali vaš tempelj!¨ Še vedno razburjen sem prišel zdaj

domov in se ne morem pomiriti; tedaj pa je v meni zazvenel nežni glas: ¨Pusti norce naj gredo, kajti Moje življenje pripada vsem tistim, ki so z Menoj! Zato bodi miren da te bom lahko okrepil.¨ Tedaj sem postal vesel! Sedaj vem, da je resnica to, kar še ni znano: On živi! On živi! Prijatelji in bratje, mi smo našega Jezusa res zelo ljubili, nismo pa veliko govorili o naši ljubezni! Sedaj pa lahko pride kdor hoče, sedaj bom govoril samo še o Njegovi ljubezni!«

11

1 Vrata so se odprla in notri sta vstopila Hiram in Arizona in prisrčno pozdravila; in ker je na njunih obrazih odsevalo vidno veselje, je vprašal Markus: »Kaj sta doživela? Kajti vajine oči tako sijoče žarijo nam nasproti.«
2 »O prijatelji,« je odgovoril Hiram, »midva vam prinašava veselo vest: Jezus, naš čudoviti Mojster živi in hoče vsako srce osvoboditi, ki še v strahu in skrbeh žaluje za Njim! Da, On nam hoče oznaniti, da bomo z Njegovo smrtjo sprejeli novo življenje iz Njegovega Duha v nas. Zato upava na Njegov prihod tudi k nam!« -
3 Nato so sprejeli večerjo in kot v skupnem veselem razpoloženju je šel pogovor sem in tja, dokler ni naenkrat na sredi sobe stal Gospod in Mojster! Takoj je nastopila neka sveta tišina in nato je On pozdravil: »Mir z vami! – Kajti Jaz sem premagal tudi smrt in s tem izpolnil Svoje največje zemeljsko življenjsko nalogo!
4 Nočem vam govoriti o Mojih bolečinah, o Moji borbi, temveč o velikem veselju, ki zdaj vlada v vseh nebesih in na vseh svetovih! Vsi angeli in službujoči duhovi so si naložili blaženo nalogo, poučiti vse vesolje o čudoviti ljubezni, ki izhaja iz te zemlje od hriba Golgote! Pri Mojem rojstvu so peli angeli: ¨Mir na zemlji in veselje vsem ljudem!¨Zdaj pa oznanjajo: ¨Velika ljubezen Boga je razodeta vsem po Sinu! In Njegov Duh bo odrešil vse vesolje! Vse kar živi, je naredil sprejemljive za tega Duha od Božjega Sina!¨Tako me poglejte! – Poglejte Moje roke, Mojo stran in noge! – Vse te brazgotine vam povedo, kako zelo sem vas ljubil! Moja ljubezen pa gre še vedno dalje. Hoče vas vedno bolj osrečevati! Zato sem prišel k vam, da bi vam vsem za vedno, da, za vse čase dal Svojo obljubo: Jaz vas ne bom zapustil! – ostal bom pri vas, če ne boste ohromeli v nesebičnem služenju iz ljubezni do svojega bližnjega! Po služenju, ki se vam je zdelo do sedaj veliko in skoraj neizvedljivo, naj vam zdaj postane nekaj lahkega in osrečujočega! Moja ljubezen v vas – vas postavlja pred naloge, zato morate biti sigurni, da bom Jaz pri tem moč in uspeh! Nič nas ne more ločiti! Kajti skozi moje rane smo povezani! In Moja kri, ki je kapljala na zemljo, je znamenje: Da Moja ljubezen vedno priteka k Mojim otrokom, da bi jih krepila v njihovem duhu, da bodo Moji otroci pravi prejemniki za Duha, ki je Mene krepil, ko

sem stal pred največjo življenjsko borbo!
5 Ti, moj Markus in vsi vi, Moji bratje! Jaz bom odšel iz tega sveta in vas bom zapustil, kot Moje priče in vernike. Na vas leži sedaj velika naloga, da namesto Mene dajete tisto, kar jim Jaz hočem dati, novo življenje! Ne vprašujete: Zakaj nočeš ostati? – Saj vendar veste: Moje kraljestvo in Moje Bitje niso od tega sveta! Izkoristite vsak čas in uro, da boste vselej imeli moč, premagati vsakega sovražnika tega novega življenja! Po nekem času bo k vam prodrla vest, da Sem se vidno vrnil nazaj v Svoj večni svet, v bivanje Mojega večnega Očetovega – Duha, da bi vas od tam krepil in napolnjeval z Svojim večnim Božjim – Duhom! Moj Duh pa je moč v vas, ki vse prenaša, vse premaguje in vas dopolnjuje!«
6 Markus je rekel: »Gospod, tako dolgo, dokler si še živel , smo vedeli, da nas ljubiš! In dokazov za to imamo še preveč. – Ko pa si nam bil odvzet, smo šele vedeli, da Te tudi mi zelo ljubimo. Vendar nas je ločitev zavrla in ohromela naše ude. O Gospod! Ti si hotel ostati pri nas in nas nikoli več zapustiti! Sedaj pa praviš, da se moraš zaradi nas vrniti nazaj v Svojo večno domovino? O gospod, Ti si premagal vse trpljenje, žalost in najbolj bolečo smrt! Zato te prosimo, pusti tudi nas umreti iz ljubezni do tebe in nas vzemi s Seboj k Tvojemu Očetu! Kajti življenje tukaj brez Tebe bo vendar neznosno.«
7 Gospod ga je poučil: »Markus, Moj brat, poslušaj Moje besede: Tvoje življenje tukaj ima od sedaj naprej dvojno vrednost! Kajti, ti moraš zdaj zastopati dva življenja: tvoje lastno in Moje! Svoje življenje moraš nositi do mene, v najvišja nebesa, zato pa boš napolnjen z blaženostjo, katere ne morejo izgovoriti nobena usta! Toda Moje življenje moraš nositi v globino, da, do najglobljega močvirja pekla; in s tem Me boš razveselil in odškodoval za prestane bolečine. Tako, kot je mene Moja ljubezen do vas priganjala, da vas osrečim, tako naj vas vaša ljubezen do Mene priganja, da bi Me osrečili, kajti Jaz prebivam v najglobljem svetišču vaših src, ki ga je večna ljubezen posvetila za Sebe! Ne bojte se, če vas sovražijo, ali zasledujejo, ali če vas bodo hoteli celo usmrtiti! Kajti Jaz, kot življenje bom – sem vedno v vas! Vedno imejte pred očmi, kako dragocena Mi je vsaka duša! In prav tako naj bo tudi vam vsak brat, vsaka sestra dragocena! Vi Me zdaj poznate, kot me tudi mnogi vaši bratje poznajo! Zato ne opustite miniti nobenega dne, v katerem bi se Moji ljubi človeški bratje skozi vas tudi naučili Mene spoznavati! Vi pa, Moji zvesti! Vaša ljubezen vam bo dokazala, kako se to novo življenje v vaših soljudeh obudi! Ne bodite utrujeni in upehani v tem; držite visoko zastavo ljubezni! Ona je Moja! Potem boste kmalu doživeli to veliko, to Božje, da vas Moj duh v vas popolnoma osvobaja (dela popolnoma proste)! Kajti Jaz sem Alfa in Omega, začetek in dovršitev (popolnost)!«

8 In obrnjen k na novo prispelim je rekel Gospod dalje: »Vam pa, ki Me iščete in Me ne morete najti, ker v vaši duši prevladuje še poteg navzven, vam pa povem: Tudi za vas je bila prelita Moja kri! Tudi za vas je poravnana pot, ki vodi k meni! Kajti za vse imam Jaz en prostor v Svojem srcu! Glejte, te brazgotine (rane) vam dokazujejo Mojo ljubezen – odrešenja! In nikogar ne bo, ki bi lahko rekel: Mene je Zveličar in Odrešenik izločil. Še več vam povem: Če zdaj verujete v Mojo ljubezen in se združite s tem Duhom, ki živi v Meni, boste postali prav tako napolnjeni z Mojim življenjem, kot Moji bratje, ki me že od začetka Mojega zemeljskega življenja naprej ljubijo. Moje življenje vam bo potem oznanjalo: Vse, kar zemlja nosi zvezanega, lahko vi, če imate pravo zaupanje v Mojo milost in pomoč, osvobodite! Po Mojem odrešenjskem - Duhu boste potem tudi vi poklicanci in boste pomiloščenci! In niti ene ure v vašem zemeljskem življenju se ne boste počutili osamljeni in zapuščeni!«
9 In neposredno Ursusu: »Tebi pa, Moj Ursus! Ker si me ljubil in od hrepenenja po Meni postal slaboten, tebi pa povem: Ostani v duhu vedno povezan z Menoj! Potem se bo vse, kar je še slabotnega v tebi, silno okrepilo! Vendar rasel v tej ljubezni do mene boš lahko samo, če se boš potrudil potešiti hrepenenje svojih bratov. Glej, Jaz dajem tistim s polnimi rokami, ki nočejo ničesar obdržati za sebe in zastavljajo svojo moč samo za dobrobit svojih bratov. Če se boš tudi ti tega naučil, potem bom jaz vedno pri tebi in za tebe občutno v tebi! Potem se boš vrasel v Moje srce, kakor bo tudi Moj Jaz v tvojem srcu pridobival. Zato naj bo Moja ljubezen in Moja moč v vas mogočna! Vendar ostanite v ponižnosti! Ostanite povezani med seboj v Mojem trpno odrešujočem Duhu ljubezni! Potem ne bom živel samo za vas, temveč za ves svet!«
10 Ursus se je pognal tja k Gospodu, med tem, ko je vzkliknil: »O Gospod! Oprosti mi, da Te danes nisem spoznal! Gospod! Samo eno edino besedo in Ti mi boš spet povrnil moj srčni mir! Bil sem slep, toda sedaj sem spregledal; bil sem norec, toda sedaj sem ozdravljen skozi Tvojo naklonjenost in milost. Gospod, vzemi moje življenje, ono je Tvoje! Toda pred tem samo eno besedo odpuščanja!«
11 Gospod mu je rekel dobrohotno: »Moj sin! – Čist kot sonce stojiš pred Menoj! – Zato Mi ponudi svojo roko in odtis Moje brazgotine naj ti ostane za znamenje Moje ljubezni v tvoji desni roki, nevidna za tvoje brate, toda ti jo boš vedno videl! In naj ti ostane kot dokaz, kako goreče te ljubim! Večji pa je tisti, ki se v srcu čuti eno z menoj in bo skozi Mene posrednik med Menoj in tistimi brati, ki še blodijo v zmoti po zemlji. Kmalu, kmalu bo tudi k vam prišel Duh iz višine! Potem pa mi prinesite svoja na široko odprta srca!« -
12 Blagoslavljajoč z svojimi razširjenimi rokami je Gospod govoril dalje: »In za vidno znamenje Moje ljubezni, milosti in naklonjenosti (usmiljenja) do vas vseh rečem:

Bodite vsi zdravi, ki tukaj iščete zdravje. – Še dalje pa sedaj zavoljo vas ne smem ostati tukaj, ker morate rasti s svojim prostim udejstvovanjem!
13 Toda jaz bom zopet prišel in potem ostal vedno pri vas, ko bo vaša ljubezen do mene in vseh bratov dosegla stopnjo zrelosti v tem kot ona vlada v Moji čudoviti Očetovi hiši. – Moj mir in Moj blagoslov naj in ostane pri vas vsak čas in venomer! Amen!«
14 Prazen je ostal prostor, kjer je stal Mojster!
15 Vsi so molčali, dokler Ursus ni priznal: »O moji bratje! Ta današnji dan me je naredil sedaj čisto v Jezusovem mišljenju za vašega brata! Srečni ste bili vi, ki ste se znali med seboj osrečevati, kot ste se tega naučili od Gospoda samega! Vendar v bodočnosti bo že blažen tisti, ki bo v sebi čutil poklicanost in se bo hotel izkazati vrednega služiti vsem svojim soljudem. Danes vem, da bom lahko osrečeval brez vsake človeške pomoči, ker mi je Jezus obljubil vso pomoč in, da mi bo stal ob strani! Svojo zahvalo mu bom oznanjal, vendar ne samo z usti, temveč skozi svoje srce in s svojimi deli!«
16 Kakšno veselje se je sprožilo v vseh srcih, ko so se vsi bolniki v dvorani nenadoma počutili zdravi in nihče ni imel več vzroka tožiti! Nato pa so prišli še drugi, ki niso bili navzoči v veliki sobi in z veseljem oznanili:
17 »Gospod se je prikazal tudi nam in je v znamenje Svoje velike ljubezni vse nas ozdravil!«
18 Nebeško veselje je žarelo iz vseh obrazov! Kajti živa je bila zavest: »Gospod živi! On je resnično vstal in je v nas obudil čisto novo življenje!«
19 Teko so se ločili ta dan, dokler nazadnje ni Markus zaprosil: »Pojdimo k počitku! Kajti vsako srce bo še hrepenelo po tem, v vsej tišini ostati še povezan z Jezusom.«
20 In tako so se razšli, vsi zahvaljujoč se v svojih srcih Gospodu!